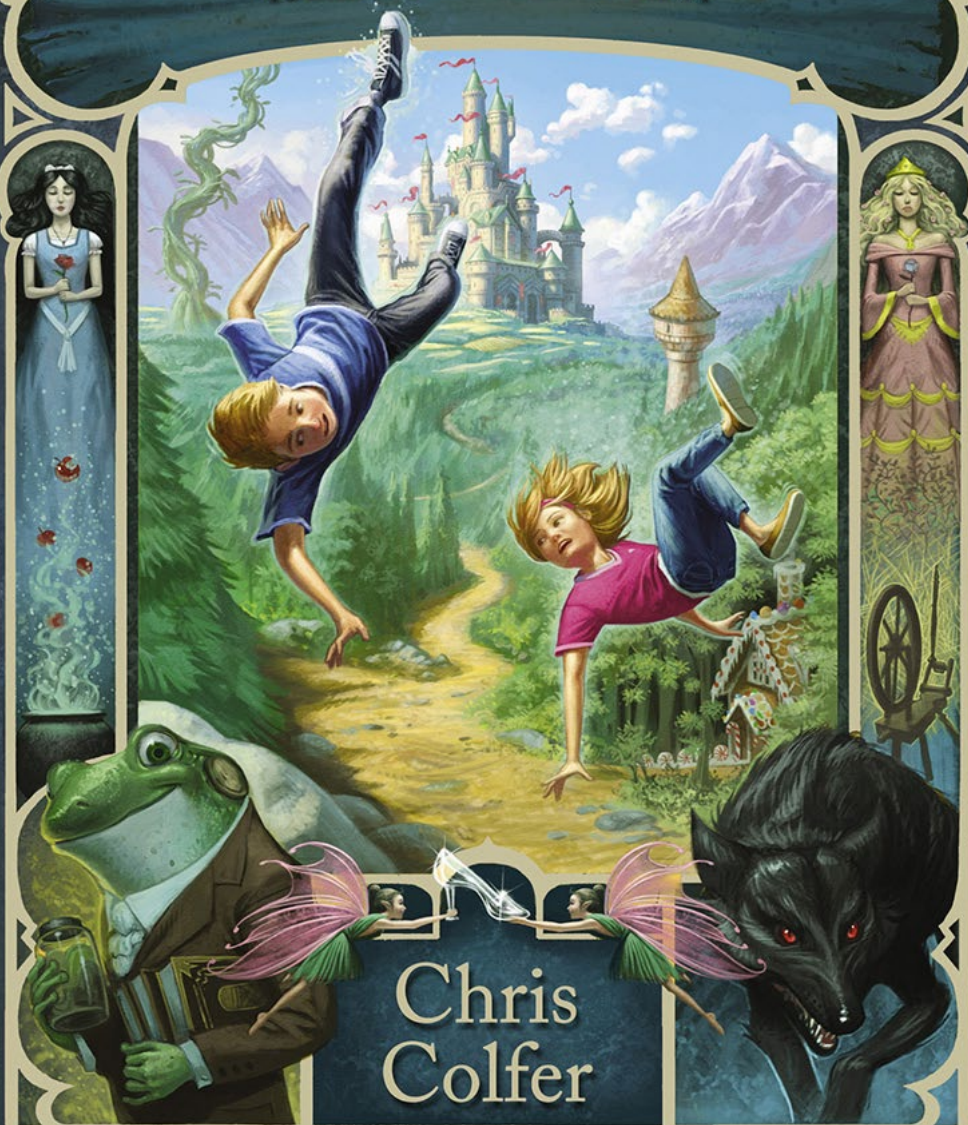

NEW YORK TIMES BESTSELLER # 1

Země příběhů

KOUZELNÉ PŘÁNÍ

Chris
Colfer

Země příběhů – Kouzelné přání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Chris Colfer
Země příběhů – Kouzelné přání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Země příběhů

KOUZELNÉ PŘÁNÍ

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

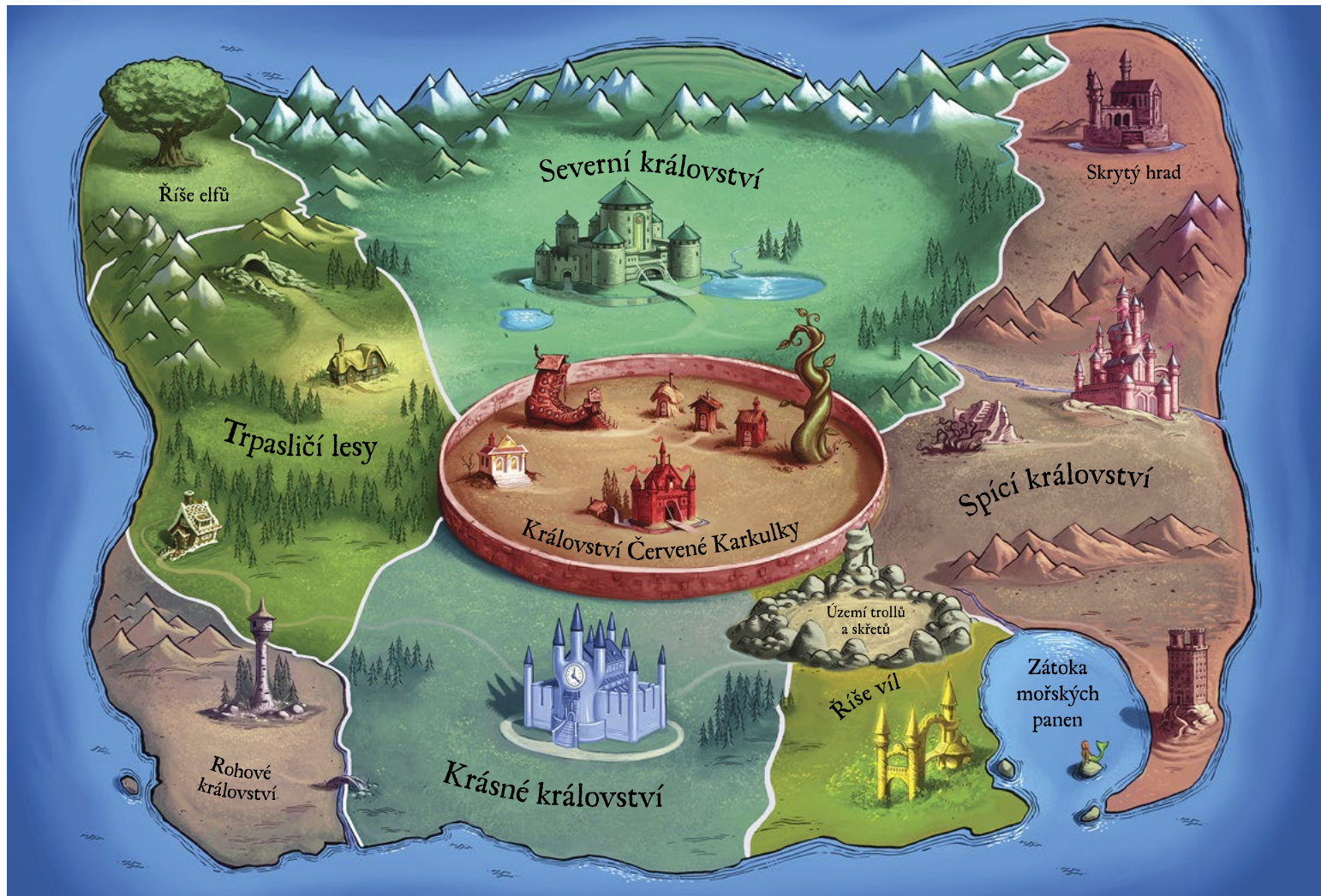
FRAGMENT

Babičce,
za to, že byla mou první redaktorkou
a že mi dala nejlepší radu, kterou jsem
kdy ke svému psaní dostal: „Christophere,
myslím, že bys měl nejdřív dokončit
základní školu a pak si teprve lámat
hlavu s tím, jestli nejsi neúspěšný
spisovatel.“

**„Jednoho dne budeš dost stará na to,
abys znova začala číst pohádky.“**

C. S. Lewis

Říše elfů

Severní království

Skrytý hrad

Trpasličí lesy

Království Červené Karkulky

Spící království

Území trollů
a skřetů

Rohové
království

Krásné království

Říše vil

Zátoka
mořských
panen

PROLOG

KRÁLOVNINA NÁVŠTĚVA

Vězení bylo smutné místo. Světla tu bylo málo, jen blikotavé louče na kamenných zdech. Z vodního příkopu, který obklopoval hrad, kapala sem dolů páchnoucí voda. Po podlaze se honily velké krysy hledající něco k snědku. Rozhodně to nebylo vhodné místo pro královnu.

Bylo krátce po půlnoci a všude vládl klid, jen občas někde zařinčel řetěz. V těžkém tichu se ozvaly kroky – někdo sestupoval po točitém schodišti dolů.

Na schodech se objevila mladá žena, zahalená od hlavy k patě v dlouhý, smaragdově zelený plášť. Obezřetně kráčela podél dlouhé řady cel a budila zájem těch, kdo byli uvnitř.

S každým dalším krokem šla pomaleji a pomaleji a srdce jí víc a víc bušilo.

Zločinci byli rozděleni podle toho, co spáchali. Čím hlouběji se nořila do katakomb, tím krutější a nebezpečnější vězně mýjela. Mířila až k úplně poslední cele na samém konci chodby, kde zvláštní velká garda střežila výjimečného svěřence.

Přišla sem položit otázku. Byla to prostá otázka, ale ona celé dny nedokázala myslet na nic jiného, nemohla kvůli ní v noci spát, a když už usnula, pronásledovala ji to ve snech.

Odpovědět na ni mohla jen jediná osoba, a ta osoba byla tam za těmi mřížemi.

„Chci ji navštívit,“ řekla dáma v plášti strážnému.

„Nikdo ji nesmí navštěvovat,“ prohlásil strážný skoro pobaveně. „Mám přísný rozkaz královské rodiny.“

Žena spustila kápi a ukázala tvář. Pleť měla bílou jako sníh, vlasy černé jako uhel a oči zelené jako les. Její krása byla proslulá po celé zemi a její příběh ještě dál.

„Odpusťte, Výsosti!“ omluvil se ohromený strážný. Rychle se uklonil skoro až k zemi. „Nečekal jsem, že by přišel někdo z paláce.“

„Omlouvat se nemusíš,“ mávla rukou. „Ale nikomu prosím neříkej, že jsem tu dnes byla.“

„Samozřejmě,“ kývl strážný.

Žena se obrátila k mříži a čekala, až ji strážný zvedne, muž však váhal.

„Opravdu tam dovnitř chcete jít, Výsosti?“ zeptal se. „Nikdo neví, čeho může být schopná.“

„Musím s ní mluvit,“ trvala královna na svém. „Za každou cenu.“

Strážný začal otáčet velkým kolem a mříž uzavírající celu se sunula vzhůru. Návštěvnice se zhluboka nadechla a vstoupila.

Vykročila dlouhou temnou chodbou, kde se před ní zvedlo a za ní zase spustilo několik mříží a zábran. Nakonec se dostala až k samotné cele, otevřela se poslední mříž a ona vstoupila.

Uvnitř na stoličce uprostřed kobky seděla vězeňkyně a hleděla vzhůru, k malému oknu.

Chvilku trvalo, než vzala nově příchozí na vědomí. Byla to první návštěva, kterou kdy měla, a nemusela se ani dívat, aby věděla, kdo je to; nikdo jiný to ani být nemohl.

„Dobry večer, Sněhurko,“ řekla tiše vězeňkyně.

„Dobry večer, macecho,“ odpověděla Sněhurka a nervózně se jí zachvěl hlas. „Jak se máš?“

Sněhurka si sice pečlivě připravila, co bude říkat, teď ale skoro nebyla schopná promluvit.

„Slyšela jsem, že jsi teď královna,“ poznamenala macecha.

„To je pravda,“ kývla Sněhurka. „Zdědila jsem trůn, jak si to přál otec.“

„Tak čemu vděčím za tu poctu? Přišla ses podívat, jak tady usychám?“ zeptala se macecha. V hlase pořád měla tolik moci a autority jako dřív; nejsilnější muži při něm táli jako led.

„Naopak,“ odpověděla Sněhurka. „Jsem tu, protože to chci pochopit.“

„Co pochopit?“ zeptala se příkře macecha.

„Proč...“ Sněhurka zaváhala. „Proč jsi udělala to, co jsi udělala.“

Když to konečně vyslovila, měla pocit, jako by jí ze zad zmizelo těžké závaží. Konečně položila otázku, která ji tolik pronásledovala. Polovina úkolu byla splněna.

„V tomhle světě je spousta věcí, které nechápeš,“ odpověděla macecha a konečně se ke své nevlastní dceři obrátila.

Sněhurka neviděla její tvář už hodně dlouho. Byla to tvář, jež kdysi bývala bezchybně krásná, tvář královny. Ta žena, která před

ní seděla teď, byla vězeňkyně, jejíž obličej trvale nabyt smutně podmračeného výrazu.

„To je možné,“ odpověděla Sněhurka. „Můžeš se mi ale divit, že se snažím najít ve tvých činech aspoň nějaký smysl?“

Uplynulé roky Sněhurčina života se proměnily v nejskandálnější příběh celé historie jejich královského rodu. Všichni znali příběh krásné princezny, která se před svou žárlivou macechou ukryla u sedmi trpaslíků. Všichni znali příběh otráveného jablka a mladého prince, který Sněhurku zachránil ze zdánlivé smrti.

Příběh to byl prostý, jeho následky ale ne. Dokonce i když byla teď Sněhurka vdaná a měla na starosti království, musela pořád myslet na to, jestli jsou skutečně pravdivé ty teorie o macešině ješitnosti. Mladá královna pořád odmítala tak docela uvěřit, že by někdo skutečně mohl být tak zlý.

„Víš, jak ti všichni venku říkají?“ zeptala se. „Pro svět mimo tyhle vězeňské zdi jsi Zlá královna.“

„Jestli mi tak svět začal říkat, musím se s tím jménem naučit žít,“ pokrčila rameny Zlá královna. „Jak se svět jednou rozhodne, těžko už někdo jeho názor změní.“

Sněhurku ohromilo, jak málo na tom maceše záleží. Jenže ona potřebovala, aby jí na tom záleželo aspoň trochu. Potřebovala vědět, že v ní zbylo ještě něco lidského.

„Když zjistili, jaké zločiny jsi na mně spáchala, chtěli tě popravit! Celé království tě chtělo vidět mrtvou!“ Sněhurka už sotva šeptala, protože musela přemáhat emoce, které se v ní vzmáhaly. „Ale já jsem to nedovolila. Nemohla jsem...“

„A teď bych ti měla děkovat, že jsi mě ušetřila?“ zeptala se Zlá královna. „Jestli čekáš, že ti někdo padne k nohám a bude se rozplývat vděkem, přišla jsi do špatné cely.“

„Neudělala jsem to kvůli tobě. Udělala jsem to kvůli sobě,“ odpověděla Sněhurka. „Ať se ti to líbí, nebo ne, jinou matku než

tebe jsem nikdy nepoznala. Odmítám věřit, že jsi netvor bez srdce, jak to o tobě tvrdí ostatní. Ať je to pravda, nebo ne, já věřím, že někde hluboko v sobě srdce máš.“

Sněhurce se po bledé tváři kutálely slzy. Než sem přišla, slibovala si, že zůstane silná, ale v přítomnosti své macechy svoje city příliš neovládala.

„V tom případě se obávám, že se pleteš,“ odpověděla Zlá královna. „Jediná duše, kterou jsem kdy měla, zemřela už dávno, a jediné srdce, které u mě najdeš, je kamenné.“

Zlá královna skutečně měla kamenné srdce, ale ne v sobě. Na malém stolku v rohu cely ležel kámen ve tvaru a velikosti lidského srdce. Bylo to to jediné, co si směla ponechat, když ji uvěznili.

Sněhurka ten kámen znala z dětství. Macecha ho vždycky dobře opatrovala a nikdy ho nespouštěla z dohledu. Sněhurka ho nikdy nesměla vzít do ruky ani se ho dotknout, teď jí v tom ale nemohlo nic zabránit.

Došla ke stolku, vzala kámen do ruky a zvědavě se na něj zahleděla. Vyvolával v ní tolik vzpomínek. Vybavilo se jí všechno zanedbávání a všechen smutek, který jí macecha způsobila.

„Celý život jsem stála jen o jedno,“ řekla. „O tvou lásku. Když jsem byla malá, celé hodiny jsem se schovávala v paláci a doufala jsem, že si všimneš, že jsem se ztratila. Celé dny jsi byla zavřená ve svých komnatách se zrcadly a krémy a s tímhle kamenem. Víc času jsi strávila s cizími lidmi a jejich postupy proti stárnutí než se svou dcerou. Ale proč?“

Zlá královna neodpověděla.

„Čtyřikrát ses mě pokusila zabít, třikrát z toho osobně,“ zavrtěla Sněhurka nevěřičně hlavou. „Když ses převlékla za stařenu a přišla jsi za mnou do chaloupky k trpaslíkům, poznala jsem, že jsi to ty. Věděla jsem, že jsi nebezpečná, a přesto jsem tě pořád pouštěla dál. Stále jsem doufala, že se změníš. Nechala jsem si ubližovat.“

Tohle Sněhurka ještě nikdy nikomu neprozradila, a když to vyslovila nahlas, nemohla si pomoci – ukryla tvář do dlaní a rozplakala se.

„Ty myslíš, že *víš*, co to je zlomené srdce?“ obořila se na ni Zlá královna tak zostra, že sebou její nevlastní dcera trhla. „Ty nevíš o bolesti *vůbec nic*. Ode mě ses náklonnosti nikdy nedočkala, jenže od chvíle, kdy ses narodila, tě milovalo celé království. *Jiní* ale takové štěstí neměli. *Jiní*, Sněhurko, měli v životě třeba jen jednu jedinou lásku a tu jim vzali.“

Sněhurka nevěděla, co na to říct. O jaké lásce to mluví?

„To myslíš otce?“ zeptala se.

Zlá královna zavřela oči a zavrtěla hlavou.

„Naivita je takový dar,“ řekla. „Věř nebo nevěř, Sněhurko, já jsem měla svůj vlastní život, než jsem vstoupila do toho tvého.“

Sněhurka trochu zahanbeně mlčela. Samozřejmě věděla, že macešin život nezačal tím, že se provdala za jejího otce, nikdy ale neuvažovala o tom, co předtím dělala. Macecha si všechno nechávala pro sebe, a Sněhurka tedy nikdy neměla důvod o něčem takovém přemýšlet.

„Kde je moje zrcadlo?“ chtěla vědět Zlá královna.

„Má být zničeno,“ sdělila jí Sněhurka.

Srdce, které Sněhurka držela v ruce, náhle ztěžklo. Nebyla si jistá, jestli se to skutečně děje, nebo jestli si to jen představuje, ale paži už měla tak unavenou, že musela srdce odložit.

„Tak málo mi toho říkáš,“ namítla Sněhurka. „Celé ty roky jsi mi toho tolik tajila.“

Zlá královna sklonila hlavu a hleděla na zem. Mlčela.

„Jsem možná jediný člověk, který k tobě chová soucit. Prosím, řekni mi, že ne zbytečně,“ přemlouvala macechu Sněhurka. „Jestli se ti v minulosti stalo něco, co ovlivnilo tvá nedávná rozhodnutí, tak mi to prosím vysvětli.“

Pořád žádná odpověď.

„*Já se odsud nehnu, dokud mi to neřekneš!*“ zaječela prvně v životě Sněhurka.

„Jak chceš,“ řekla Zlá královna.

Sněhurka se posadila na druhou stoličku. Zlá královna si dávala s vyprávěním načas a Sněhurka se už nemohla dočkat.

„Tvůj příběh se bude navěky vyprávět jako romantická pohádka,“ začala macecha. „Na ten můj si nikdo ani nevzpomene. Ve mně až do konce světa budou vidět jen pitvorného zloducha. Jenže svět si neuvědomuje jedno – že *zloduch* je jen *oběť*, jejíž příběh nikdo nevyprávěl. Všechno, co jsem kdy udělala, celý můj život, mé zločiny proti tobě, to všechno bylo kvůli *němu*.“

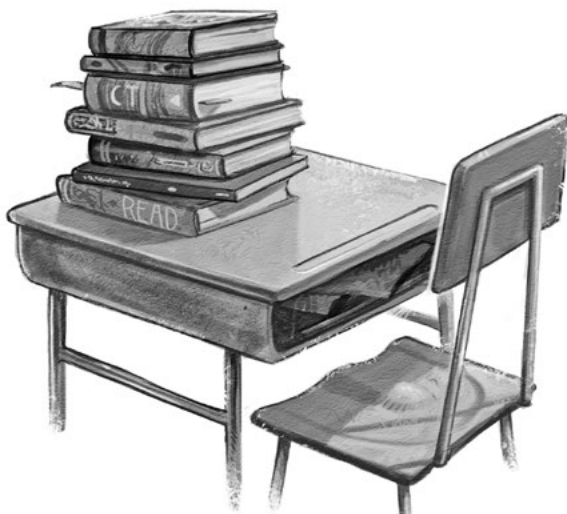
I samotné Sněhurce ztěžklo srdce. Hlava se jí motala a tělo se jí doslova chvělo zvědavostí.

„Kvůli komu?“ zeptala se tak rychle, že zapomněla tajit svou dychtivost.

Královna zavřela oči a dala průchod svým vzpomínkám. Z mysli jí vylétla místa a lidé z minulosti jako světlušky z jeskyně. Tolik toho v mládí viděla, tolik věcí si toužila pamatovat, na tolik věcí toužila zapomenout.

„Povím ti o své minulosti, nebo aspoň o minulosti někoho, kým jsem kdysi byla,“ řekla Zlá královna. „Ale varuji tě: tenhle příběh nemá šťastný konec.“

KAPITOLA PRVNÍ

BYLO NEBYLO

B*ylo nebylo...*,“ řekla učitelka paní Petersová svým šestákům. „To jsou ta nejmagičtější slova, jaká náš svět zná, a brána k nejúžasnějším příběhům, které byly kdy vyprávěny. Volají všechny, kdo je slyší – volají je do světa, kde je každý vítán a kde se může stát cokoli. Myši se mohou změnit v lidi, ze služek se mohou stát princezny a každý z toho může získat cenné poučení.“

Alex Baileyová se dychtivě narovнала. Hodiny s paní Petersovou měla ráda skoro vždycky, ale tohle bylo její obzvláště oblíbené téma.

„Pohádky jsou mnohem víc než hloupé vyprávěnky před spaním,“ pokračovala učitelka. „Řešení skoro všech představitelných

problémů je možné nalézt na konci některé z nich. Pohádky jsou životní lekce maskované barvitými postavami a situacemi.

Vyprávění o chlapci, který křičel: ‚Vlk!‘ nás například učí, jak důležitá je dobrá pověst a jakou moc má poctivost. Popelka ukazuje, že se vyplácí mít dobré srdce. V Ošklivém káčátku najdeme poučení o vnitřní kráse.“

Alex souhlasně pokyvovala hlavou a kulila oči. Byla to hezká dívka s jasně modrýma očima a krátkými narezle plavými vlasy, které si vždycky úhledně sčesala z tváře a zachytila čelenkou.

Ostatní žáci se na svou učitelku dívali, jako by jim vykládala něco v cizím jazyce. Na tohle si paní Petersová za ty roky pořád ještě nezvykla. Občas tedy celý výklad směřovala k první lavici, kde seděla Alex.

Učitelka byla vysoká hubená žena, která vždycky nosila šaty připomínající staré vzorované pohovky. Vlasy měla tmavé a kudrnaté a úhledně vyčesané na temeno hlavy jako čepici (někteří žáci tvrdili, že to taky čepice je.) Na nose měla silné brýle a očima vlastně neustále mžourala od toho, jak už tolik let probodávala své žactvo nesouhlasnými pohledy.

„Bohužel, naše současná společnost na tyto odvěké příběhy zapomíná,“ pokračovala. „Jejich neocenitelná poučení jsme vyměnili za malichernou zábavu, jako je televize a videohry. Rodiče dnes dovoluují, aby jejich děti ovlivňovaly hloupé kreslené seriály a filmy plné násilí.“

Některé děti znají pohádky jedině ve verzích znetvořených filmovými studii. Jejich ‚úpravy‘ obvykle postrádají jakékoli morální poučení nebo lekci, kterou pohádky původně měly udělit. Nahradila je zpívající a tančící zvířata. Nedávno jsem četla, že právě vzniká film, v němž je Popelka chudá hiphopová zpěvačka a Šípková Růženka bojovná princezna válčící se zombíky!“

„Hustý,“ zašeptal spolužák sedící za Alex.

Alex zavrtěla hlavou. Z takových věcí jí bylo těžko na duši. Snažila se najít mezi ostatními podporu pro svůj nesouhlas, bohužel se ale nenašel nikdo, kdo by její znepokojení sdílel.

„Říkám si, jestli by svět nebyl jiný, kdyby všichni znali tyto pohádky tak, jak je vyprávěli bratři Grimmové nebo Hans Christian Andersen,“ pokračovala paní Petersová. „Ráda bych věděla, zda by se lidé poučili ze zlomeného srdce Malé mořské víly, která na konci původní pohádky zemře. Zajímalo by mě, jestli by bylo tolik únosů, kdyby děti znaly skutečné nebezpečí, kterému byla vystavena Červená Karkulka. A zda by bylo tolik mladistvých zločinců, kdyby věděli, jaké následky na sebe přivolala Mášenka svým chováním v chaloupce tří medvědů.“

Kdybychom dokázali otevřít oči a přijmout poučení z dávných časů, mohli bychom se hodně naučit a mnohemu v budoucnu předejít. Je možné, že kdybychom se vrátili ke starým dobrým pohádkám, snadněji bychom našli i své šťastné konce.“

Kdyby záleželo na Alex, sklidila by paní Petersová po každé své hodině bouřlivý potlesk. Bohužel to jediné, co po každé její lekci následovalo, bylo úlevné vydechnutí žactva, že už je konec.

„Tak si vyzkoušíme, jak dobře pohádky znáte,“ prohlásila učitelka a začala přecházet po třídě. „V Rumpelcimpřamprovi se otec chlubí králi, že jeho dcera dokáže sprádat ze slámy... co? Ví to někdo?“

Paní Petersová se rozhlédla po třídě jako žralok, který hledá zraněnou rybu. Ruku zvedla jen jedna žákyně.

„Ano, slečno Baileyová?“ vyvolala ji.

„Tvrdil, že umí sprádat ze slámy zlato,“ odpověděla Alex.

„Velmi dobře, slečno Baileyová,“ kývla paní Petersová. Kdyby měla nějakého oblíbeného žáka – což by pochopitelně nikdy nepřipustila – byla by to Alex.

Alex odjakživa chtěla být vzorná žákyně. Byla dokonalý knihomol. V kteroukoli denní dobu – před vyučováním, během vyučování, po vyučování, před spaním – si pořád četla. Toužila po vědění a v důsledku toho byla obvykle první, kdo odpověděl učitelce na otázku.

Při každé příležitosti se snažila udělat na spolužáky dojem, dávala si záležet na každém referátu a prezentaci. Ostatní to ale spíš štválo a často si kvůli tomu z Alex utahovali.

Každou chvilku zaslechla, jak se jí ostatní holky za zády posmívají. Polední přestávku obvykle trávila sama někde pod stromem s vypůjčenou knížkou. Nikdy by to nikomu nepřiznala, byla ale tak osamělá, až to někdy bolelo.

„A teď, řekne mi někdo, jakou dohodu uzavřela dívka s Rumplcimprcamprem?“

Alex chvilku počkala, než zvedla ruku. Nechtěla vypadat zas tak moc jako šprt.

„Ano, slečno Baileyová?“

„Slíbila mu, že když za ni ze slámy sprede zlato, dá mu svoje prvorozené dítě, až se stane královnou,“ vysvětlila Alex.

„No, to trochu přehnala,“ podotkl chlapec sedící za Alex.

„A k čemu by takovému starému skřetovi vůbec dítě bylo?“ zeptala se dívka vedle něj.

„No, když se někdo jmenuje Rumplcimprcamp, dítě mu k adopci asi nedají,“ podotkl jiný žák.

„Sežral to dítě?“ zeptal se kdosi nervózně.

Alex se obrátila ke svým nechápavým spolužákům.

„Vy vůbec nechápete, o co jde!“ prohlásila. „Rumplcimprcamp tu dívku vydíral, protože byla v těžké situaci. Ten příběh je o tom, jakou cenu může člověk zaplatit, když vyjednává v tísní. Co všechno jsme ochotní obětovat někdy v budoucnu za krátkodobou výhodu v současnosti. Už to chápete?“

Kdyby byla paní Petersová vůbec schopná měnit výrazy, byla by se teď tvářila velmi pyšně. „Hezká formulace, slečno Baileyová,“ podotkla. „Musím říct, že za ty roky, co učím, jsem se málokdy setkala s žákem, který by měl tak hluboké znalosti jako –“

Zezadu se náhle ozvalo hlasité zachrápání. Chlapec v zadní lavici měl hlavu opřenou o stůl a spal; z koutku úst mu stékala slína.

Alex měla bratra, dvojče, a v takových okamžicích jako tehle si přála ho nemít.

Paní Petersovou to samozřejmě přitáhlo jako magnet sponku na papír.

„Pane Bailey?“ začala.

Chrápál dál.

„Pane Bailey?“ zkusila to znova a klekla si k němu.

Znovu strašlivě zachrápál. Několik spolužáků napadlo, kde se v něm vůbec bere tak hlasitý zvuk.

„*Bailey!*“ křikla mu učitelka do ucha.

Conner Bailey se probral, jako by mu někdo pod židli odpálil petardu, a div přitom nepřevrhl lavici.

„Kde to jsem? Co se stalo?“ vyptával se zmateně. Pohledem těkal po místnosti a mozek se marně snažil upamatovat se, kde je.

Měl modré oči a zlatavé blond vlasy, stejně jako jeho sestra. Tvář měl kulatou, pihovatou a teď právě na jedné straně trochu zmačkanou, jako mívají baseti, když se probudí.

Alex se za bratra strašně styděla. Sice si byli podobní a měli narozeniny ve stejný den, tím ale veškerá podobnost končila. Conner měl spoustu kamarádů, na rozdíl od sestry měl však potíže ve škole – a největší potíž mu dělalo zůstat vzhůru.

„To mě těší, že nás už zase vnímáte, pane Bailey,“ prohlásila paní Petersová přísně. „Pospal jste si?“

Conner zrudl jako rajče.

„Moc se omlouvám, paní učitelko,“ řekl a snažil se, aby to znělo pokud možno upřímně. „Občas, když dlouho mluvíte, usnu. To není nic proti vám. Já si nemůžu pomoci.“

„Usínáte při mých hodinách aspoň dvakrát týdně,“ připomněla mu.

„No, když vy fakt hodně mluvíte.“ Conner to musel říct, i když už v té chvíli věděl, že to asi nebyl dobrý nápad. Několik spolužáků se muselo kousnout do ruky, aby se nerozesmáli.

„Doporučuji vám zůstat při mých hodinách vzhůru, pane Bailey,“ prohlásila výhružně paní Petersová. Conner ještě nikdy neviděl nikoho tak moc přimhouřit oči, aniž by je zavřel. „Leda že byste o pohádkách věděl tolik, abyste mohl výklad vést sám,“ dodala.

„To nejspíš vím.“ Už zase mluvil dřív, než myslel. „Chci říct, že o nich dost vím, to je všechno.“

„Skutečně?“ Paní Petersová ještě nikdy nevycovala z žádné výzvy a nejhorší noční můrou každého studenta bylo stát se tou výzvou. „No tak dobře, pane Bailey, když toho tedy tolik víte, odpovězte mi na tuhle otázku.“

Conner polkl.

„Kolik let v původní pohádce o Šípkové Růžence princezna prospí, než ji vzbudí první polibek z pravé lásky?“ zeptala se a pozorně si ho prohlížela.

Všechny oči se na něj upíraly a čekaly na sebemenší náznak, že odpověď nezná. Conner to ale naštěstí věděl.

„Sto,“ odpověděl. „Šípková Růženka spala sto let. Proto taky celý hrad zarostl popínavými růžemi, protože kletba postihla celé království, a tak se o zahradu neměl kdo starat.“

Paní Petersová nevěděla, co říct nebo udělat. Zamračila se na něj – velice ji překvapil. Tohle bylo poprvé, kdy odpověděl na nějakou její otázku správně, a nečekala to.

„Snažte se zůstat při vědomí, pane Bailey. Máte štěstí, že poslední trestný formulář jsem vypotřebovala dnes ráno, a tudíž vás nemůžu nechat po škole, ale můžu si vždycky vyžádat další,“ uzavřela to nakonec, odpochovala zpátky k tabuli a pokračovala v hodině.

Conner si oddechl a jeho tvář dostala zase normální barvu. Vyměnil si pohled se sestrou; dokonce i ji překvapilo, že znal správnou odpověď. Nečekala, že by si Conner nějakou pohádku pamatoval.

„A teď, třído, vezměte si čítanky, nalistujte stranu sto sedmdesát a přečtěte si potichu pohádku o Červené Karkulce,“ nakázala paní Petersová.

Žáci poslechli.

Conner se v lavici uvelebil co nejpohodlněji a začal číst. Ten příběh, obrázky a postavy dobře znal.

Když byli Alex a Conner hodně malí, těšili se vždycky nejvíc na výlety za babičkou. Žila v horách, uprostřed lesa v malinkém domku, pro který by se asi nejlépe hodilo pojmenování chaloupka, kdyby něco takového dosud existovalo.

Bylo to daleko, několik hodin autem, ale to dvojčatům ani trošku nevadilo. Auto si to šinulo klikatými silničkami, mezi nekonečným mořem stromů, a děti se těšily čím dál víc. Když konečně přešli žlutý most, děti nadšeně vykřikly: „Už tam budeme! Už tam budeme!“

Babička je vítala ve dveřích s otevřenou náručí a tiskla je k sobě tak pevně, že div nepukly.

„No ne! Vy jste tak hrozně vyrostli, co jsem vás neviděla!“ prohlásila vždycky babička, i když to nebyla pravda, a pak je vedla dovnitř, kde na ně čekaly čerstvě upečené koláčky.

Tatínek v lesích vyrůstal a dokázal celé hodiny vyprávět o dobrodružstvích, jež tu jako malý zažil: na které stromy vylezl, v kterých potocích a říčkách se koupal a před kterými divokými zvířaty jen taktak unikl. Většinou dost přeháněl, ale děti tohle jeho vyprávění milovaly na celém širém světě nejvíce.

„Jednou, až budete starší, vás vezmu na všechna ta tajná místa, kde jsem si kdysi hrál,“ sliboval vždycky. Byl to vysoký muž s laskavými očima, kolem nichž se mu při úsměvu dělaly vějířky. A on se usmíval hodně, obzvlášť když si dobíral dvojčata.

Večer maminka pomohla babičce uvařit večeři, a když se všichni najedli a umyli nádobí, sesedla se rodina kolem krbu. Babička otevřela velikou pohádkovou knížku a ona a tatínek dětem střídavě četli pohádky, dokud neusnuly. A občas se také stalo, že byla celá rodina vzhůru do svítání.

Táta a babička vypravovali tak nadšeně a do takových podrobností, že se dětem pohádky nikdy neomrzely, i když je slyšely už mnohokrát.

Bohužel, teď už v babiččině malé chaloupce hodně dlouho nebyly...

„PANE BAILEY!“ rozkřikla se paní Petersová. Conner už zase usnul.

„Pardon, paní učitelko!“ zahulákal chlapec a narovnal se jako voják na stráž. Kdyby mohl pohled zabíjet, byl by už mrtvý, tak zle se na něj mračila.

„Tak, co si myslíte o *skutečné* Červené Karkulce?“ zeptala se učitelka žáků.

Ruku zvedla dívka s kudrnatými vlasy a nápadnými rovnátky. „Paní učitelko?“ začala. „Mně to není jasné.“

„A co vám není jasné?“ zeptala se učitelka takovým tónem, jako kdyby se ptala: „Co ti na tom může nebýt jasné, huso hloupá?“

„No, tady se píše, že myslivec velkého zlého vlka zabil,“ vysvětlovala kudrnatá dívka. „Já jsem si vždycky myslela, že vlk byl jenom smutný, protože ostatní vlci v jeho smečce se mu posmívali kvůli čumáku, a že se s Karkulkou nakonec skamarádili. Aspoň tak to bylo v kreslené pohádce, na kterou jsem se koukala, když jsem byla malá.“

Paní Petersová obrátila oči v sloup tak moc, že se málem mohla podívat za sebe.

„Tak přesně tohle,“ procedila skrz zaťaté zuby, „je důvod, proč tuhle hodinu máme.“

Kudrnatá dívka nešťastně vykulila oči. Jak je možné, že něco, co měla jako malá tak ráda, bylo špatně?

„Za domácí úkol,“ ohlásila paní Petersová a žáci se jako jeden otráveně nahrbili, „si vyberete jednu oblíbenou pohádku a napíšete mi, jaké poučení z ní plyne pro skutečný život. Do zítřka!“

Usedla za katedru a žáci se v té troše času, která z hodiny ještě zbývala, snažili zvládnout aspoň kus zadaného úkolu.

„Pane Bailey?“ přivolala paní Petersová Connera ke katedře. „Na slovíčko.“

Connerovi bylo jasné, že má pěkný průšvih. Váhavě vstal a vydal se ke stolu. Ostatní žáci ho doprovázeli soucitnými pohledy, jako by šel na popravu.

„Ano, paní učitelko?“ řekl Conner.

„Connere, já se snažím mít pro vás pochopení vzhledem k vaší *rodinné situaci*,“ zamračila se na něj paní Petersová přes brýle.

Rodinná situace. Tahle dvě slova Conner za poslední rok slyšel až moc často.

„Nícméně,“ pokračovala učitelka, „jisté druhy chování prostě ve své třídě tolerovat nebudu. Neustále na hodinách usínáte, ne-

dáváte pozor, o špatných známkách z testů a písemek nemluvě. Vaše sestra je zřejmě schopná celkem normálně fungovat. Nemohl byste se řídit jejím příkladem?“

Kdykoli Conner tohle srovnání od někoho slyšel, měl dojem, jako by dostal kopanec do žaludku. Rozhodně nebyl jako jeho sestra a neustále ho za to někdo trestal.

„Pokud to takhle půjde dál, budu nucena si promluvit s vaší matkou, je to jasné?“ varovala ho paní Petersová.

„Ano, pane! Totiž madam! Chci říct, paní učitelko! Promiňte.“ Ne, Conner dnes neměl svůj den.

„Tak dobře. Můžete si sednout.“

Conner se pomalu vracel do lavice s hlavou svěšenou ještě níž než jindy. Připadal si neschopný, a to byl pocit, který nesnášel ze všeho nejvíc.

Alex celý rozhovor bratra s učitelkou sledovala. Sice se za Connera styděla, přesto ho ale měla ráda, jak jen sestra může mít ráda bratra.

Zalistovala čítankou a uvažovala, o které pohádce psát. Obrazky nebyly tak barevné a zajímavé, jako bývaly v té babiččině knize, ale když viděla všechny ty postavy, o kterých čítávala v dětství, připadala si jako doma – což byl pocit, který v poslední době mívala spíš výjimečně.

Kdyby tak pohádky byly skutečné, myslela si. Pak by někdo mohl mávnout kouzelnou hůlkou a všechno by zase bylo jako dřív.

KAPITOLA DRUHÁ

DELŠÍ CESTA DOMŮ

Dneska to byla úžasná hodina,“ prohlásila Alex, když se s Connerem vraceli ze školy. Tohle od sestry slýchal často a obvykle to pro něj bylo znamení, že má přestat poslouchat.

„Náhodou, paní Petersová měla úplnou pravdu,“ vykládala Alex. „Chápeš, o co všechno děti přijdou, když neznají pohádky? No není to hrůza? Není ti jich líto? Connere, posloucháš mě?“

„Jo,“ zalhal Conner. Soustředil se ale přitom na prázdnou šnečí ulitu, kterou před sebou kopal.

„Umíš si představit, že bychom jako děti neznali všechny ty

postavy a místa?“ pokračovala Alex. „Máme hroznou kliku, že nám babička a táta tolik četli, když jsme byli malí.“

„Jo, to máme,“ kývl Conner, i když si nebyl úplně jistý, s čím vlastně souhlasí.

Každý den chodili sourozenci Baileyovi ze školy spolu. Bydleli v příjemné čtvrti, obklopené dalšími příjemnými čtvrtěmi, které zas byly obklopeny dalšími příjemnými čtvrtěmi. Zkrátka předměstské moře, kde jsou si všechny domy podobné, ale každý je trochu jiný.

Alex si návrat domů krátila tak, že vykládala bratrovi všechno, co jí přišlo na mysl: každou momentální myšlenku a starost, shrnutí všeho, co se ten den naučila a co má v plánu dělat, jen přijdou domů. Connera to sice ohromně štvalo, věděl ale, že Alex nemá na celém světě nikoho jiného, s kým by si mohla povídat, takže se jí upřímně snažil poslouchat. Jenže poslouchání nikdy nebyla jeho silná stránka.

„Jak si mám vybrat, o které pohádce mám psát? To je strašně těžký!“ zatleskala Alex rozčileně rukama. „O čem ty budeš dělat ten úkol?“

„No...“ Conner zvedl hlavu a v duchu si musel zopakovat, o čem sestra vlastně mluvila, aby přišel na to, jak zněla otázka.

„O chlapci, který křičel: ‚Vlk!‘“ vysypal pak název první pohádky, která mu přišla na mysl.

„Tu si přece nemůžeš vybrat,“ pohoršila se Alex. „Tam to přímo tluče do očí! Musíš si vybrat něco těžšího, abys na paní Petersovou udělal dojem. Víš, něco složitějšího, něco, kde je poučení skrytější, ne takhle jasné.“

Conner si povzdechl. Vždycky bylo lehčí s Alex souhlasit než se s ní hádat, někdy to ale jinak nešlo.

„No dobře, tak budu psát Šípkovou Růženku,“ prohlásil.

„Zajímavá volba,“ prohlásila Alex. „A co myslíš, že z ní plyne za poučení?“

„Nejspíš že člověk nemá naštvat sousedy.“

Alex nesouhlasně zavrčela. „Mluv vážně, Connere! To není poučení ze Šípkové Růženky!“ napomenula ho.

„Jasně že je,“ ušklíbl se. „Kdyby král a královna tu bláznivou kouzelnici pozvali na křtiny, nic z toho by se nestalo.“

„Nemohli tomu zabránit,“ namítla Alex. „Ta kouzelnice byla zlá a nejspíš by tu malou princeznu proklela tak jako tak. Šípková Růženka je o tom, jak se lidi snaží zabránit něčemu, čemu se zabránit nedá. Její rodiče se ji snažili chránit a nechali zničit v království všechny kolovrátky. Ona pak ani netušila, jak vypadá nebezpečí, a píchla se o první vřetenou, které kdy viděla.“

Conner o tom chvilku přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. Jeho verze se mu líbila víc.

„S tím nesouhlasím,“ prohlásil. „Vždyť vidím, jak moc ti vadí, když tě někam nepozvou. Obvykle taky vypadáš, jako bys byla schopná proklít mimino.“

Alex probodla Connera takovým pohledem, že by na něj i paní Petersová musela být pyšná.

„Sice neexistuje nic takového jako špatná interpretace,“ poznamenala, „ale tohle je docela určitě špatný odhad.“

„Prostě říkám, že si člověk musí dávat pozor, koho bude ignorovat,“ uzavřel to Conner. „Vždycky jsem si myslel, že Růženčini rodiče si to vykoledovali sami.“

„Jo?“ ušklíbla se Alex. „A Jeníček s Mařenkou taky, co?“

„Jo,“ kývl Conner a připadal si neuvěřitelně mazaný. „I ta ježibaba!“

„Jak to?“ nechápala Alex.

„No,“ počouchle se usmál Conner, „protože člověk, co chce bydlet v domě z perníku, by se neměl nastěhovat vedle obézních dětí. Spoustě pohádkových postav prostě chybí základní zdravý rozum.“

Další nesouhlasný úšklebek. Conner odhadl, že než dojdou domů, dostane z Alex aspoň padesát takových.

„Ta ježibaba nebydlela vedle nich! Bydlela hluboko v lese! Museli za sebou sypat drobečky, aby našli cestu zpátky, vzpomínáš? A hlavní smysl té chaloupky bylo přilákat děti. Vždyť byly hladové!“ připomněla mu. „Aspoň si vzpomeň, jak to opravdu bylo, než začneš kritizovat.“

„No, když měly takový hlad, proč rozhazovaly drobky?“ namítl Conner. „Podle mě byli Jeníček a Mařenka pěkně vypečená dvojka.“

Alex se znova ušklíbla.

„No tak mi ještě řekni, jaké poučení si ten tvůj ujetý mozek našel v Mášence a třech medvědech,“ vyzvala ho Alex.

„To je přece jasné,“ prohlásil Conner. „Zamykejte dveře! Zloději jsou různí. Dokonce ani malým blondatým holčičkám se nedá věřit.“

Alex znova zavřela a založila ruce na prsou. Měla co dělat, aby se nerozhihňala; nechtěla přiznat, že ji bratrův nápad pobavil.

„Mášenka je pohádka o následcích vlastních činů! Vždyť to paní Petersová sama říkala,“ namítl Alex. Nikdy by to nepřipustila, ale hádat se s bratrem byla někdy zábava. „A o čem myslíš, že je Jack a fazole?“ zeptala se.

Conner o tom chvílku přemýšlel. „Že z fazolů můžou být horší potíže než jenom zaživací,“ odpověděl a hystericky se rozchechtal.

Alex musela stisknout rty, aby se neusmála.

„A co Červená Karkulka?“ zeptala se ho. „Ta podle tebe asi měla babičce poslat košík poštou, co?“

„No vidíš, jak ti to myslí!“ prohlásil Conner. „I když Červené Karkulky mi bylo vždycky líto. Její rodiče ji moc rádi mít nemohli.“

„Proč myslíš?“ zeptala se Alex, která nechápala, jak na tohle přišel.

„No co to je za rodiče, když pošlou svoji malou dceru do černého lesa plného vlků s košem čerstvého jídla a ještě v jasně barevném čepečku a pláštíčku?“ zeptal se Conner. „Vždyť tím jako by tomu vlkovi prakticky říkali, že ji má sežrat! Museli ji hodně nesnášet.“

Alex vši silou zadržovala smích, ale nedokázala to: ke Connerově potěšení se proti své vůli tiše uchichtla.

„Já vím, že se mnou souhlasíš, jen to nechceš přiznat,“ prohlásil Conner a štouchl do ní ramenem.

„Connere, lidi přesně jako ty ničí pohádky všem ostatním,“ podotkla Alex a úsměv z tváře násilím zahнала. „Lidi si z nich dělají legraci a najednou se to všechno, co nás mají pohádky naučit, prostě... *ztratí*—“

Alex se náhle zastavila. Z obličeje se jí pomalu vytrácela barva. Všimla si totiž něčeho na protější straně ulice, a to jí způsobilo velké zklamání.

„Co se děje?“ ohlédl se po ní Conner.

Alex hleděla na velký dům. Byl to moc hezký dům, bílý s modrými ozdobami, v průčelí měl několik oken. Zahradka byla prostě dokonalá: bylo na ní trávníku právě tak akorát, barevné záhonky s květinami a rostl v ní i velký dub, ideální na šplhání.

Kdyby se dům mohl usmívat, tenhle by se zubil od ucha k uchu.

„Koukej,“ řekla Alex a ukázala na ceduli NA PRODEJ, zaraženou v trávníku vedle dubu. Teď byla čerstvě přelepená jasně červeným pruhem s nápisem PRODÁNO.

„Prodal se,“ zavřela Alex nevěřícně hlavou. „Prodal se,“ opakovala. A přála si, aby to nebyla pravda.

Z Connerova kulatého obličeje se vytratila i ta trocha barvy, která v něm byla. Sourozenci mlčky hleděli na dům a nevěděli, co říct.

„Oba jsme tušili, že se to jednou stane,“ podotkl pak Conner.

„Tak proč mě to tak překvapilo?“ zeptala se Alex tiše. „Byl už tak dlouho na prodej, myslela jsem asi... myslela jsem... že na nás čeká, víš?“

Conner viděl, že sestře vstoupily do očí slzy, a sám na tom nebyl lépe.

„Tak pojď, Alex,“ otočil se Conner. „Pojď domů.“

Ještě chvilku na dům hleděla a pak vykročila za ním. Tenhle dům byl jen jedna z mnoha věcí, které rodina Baileyových v posledních letech ztratila...

Před rokem, jen pár dní před jedenáctými narozeninami dvojčat, zemřel při autonehodě jejich otec, když se vracel z práce domů. Pan Bailey vlastnil knihkupectví *Baileyho knihy* kousek od jejich domu, ale i v těch několika malých uličkách se mohla stát velká nehoda.

Děti s maminkou ho čekaly k večeři a byly čím dál nervóznější, když nešel. A pak se ozval telefon a kdosi jim sdělil, že tatínek s nimi nebude večeřet ani dnes, ani nikdy jindy. Ještě nikdy se k večeři neopozdil, a tak jakmile telefon zazvonil, věděli, že se něco stalo.

Alex a Conner nikdy nezapomenou na to, jak se tvářila jejich matka, když telefon vzala – ten pohled jim beze slova řekl, že život už nikdy nebude jako dřív. Předtím ani potom neviděli svou matku plakat tak jako ten večer.

Pak se všechno odehrávalo až příliš rychle. Dvojčata si skoro ani nepamatovala přesný sled událostí.

Matka pořád telefonovala a vyřizovala spousty papírů. Přijela babička a starala se o ně, zatímco maminka zařizovala pohřeb.

Pamatovali si, jak se maminky drželi za ruce a kráčeli v kostele uličkou mezi lavicemi. Pamatovali si bílé květiny a svíčky a smutné obličejy, které mýjeli. Pamatovali si tu spoustu jídla, kterou jim lidé poslali. Pamatovali si, jak jim všichni pořád vyjadřovali soustrast.

Na své jedenácté narozeniny si nepamatovali. Nevzpomněl si na ně nikdo.

Pamatovali si ale, jak kvůli nim babička a maminka v následujících měsících zůstaly velmi silné. Pamatovali si, jak jim matka vysvětlovala, proč musí prodat knihkupectví. Také si pamatovali, že maminka si nakonec už nemohla dovolit udržet jejich krásný modrý domek a museli se přestěhovat o kus dál do nájemního.

Pamatovali si, jak jim babička pomohla usadit se v novém menším domově a pak odjela. Pamatovali si, jak se vrátili do školy a jak se všechno zdálo klamně normální. Ale ze všeho nejvíc si pamatovali, jak vůbec nechápali, proč se tohle všechno muselo stát.

Uplynul už celý rok, a oni to ještě pořád nechápali. Všichni jim říkali, že časem to pro ně bude snazší, jenže kolik toho času musí uplynout? Jejich ztráta jako by se každým dnem bez táty prohlubovala. Stýskalo se jim po něm tolik, že občas jako by jim měl smutek začít prýštit z těla ven.

Chyběl jim jeho úsměv, chyběl jim jeho smích a chyběly jim jeho příběhy...

Kdykoli dřív Alex zažila ve škole obzvláště zlý den, hned jak přišla domů, skočila na kolo a jela za tátou do knihkupectví. Vběhla do dveří, našla tátu a prohlásila: „Tati, potřebuju s tebou mluvit.“

Ať už pan Bailey dělal cokoli – obsluhoval zákazníka nebo skládal nové knihy do regálů – nechal toho, odvedl dceru dozadu do skladu a vyslechl si, co se stalo.

„Copak je, miláčku?“ zeptal se vždycky s velikýma, znepokojenýma očima.

„Dneska to byl fakt hrozný den, tati,“ řekla třeba jednou Alex.

„Pořád ještě se ti ostatní děti posmívají?“ zjišťoval. „Můžu zavolat do školy a požádat učitelku, aby si s nimi promluvila.“

„Tím by se nic nevyřešilo,“ popotahovala Alex. „Tím, že mě veřejně pronásledují, si jen vyplňují prázdnotu způsobenou společenským a domácím zanedbáváním.“

Pan Bailey se podrbl na hlavě. „Takže jestli to dobře chápu, chceš říct, že prostě žárlí?“ zeptal se.

„Přesně,“ kývla Alex. „Dneska jsem si o tom v polední přestávce našla v knihovně jednu psychologickou knížku a tam se to vysvětluje.“

Pan Bailey se pyšně usmál. Nad inteligencí své dcery nepřestával žasnout. „Podle mě jsi tak chytrá, až ti to škodí, Alex,“ řekl.

„Občas si přeju, abych byla jako všichni ostatní,“ přiznala Alex. „Už mě nebaví být pořád sama, tati. Jestli to, že jsem chytřá a dobře se učím, znamená, že nikdy nebudu mít kamarády, tak to bych byla radši víc jako *Conner*.“

„Alex, povídal jsem ti někdy ten příběh o zakrouceném stromu?“ zeptal se pan Bailey.

„Ne,“ odpověděla Alex.

Panu Baileyemu zasvítily oči, jako pokaždé, když se chystal něco vypravovat.

„Jednou, když jsem byl ještě hodně malý,“ začal, „procházel jsem se po lese a uviděl jsem něco velmi zvláštního. Byl to jehličnatý strom, ale takový jsem nikdy v životě neviděl. Nerostl rovně ze země, ale jeho kmen se točil v kruzích, jako by to byla velká popínavá rostlina.“

„Cože?“ ptala se zvědavě Alex. „To přece není možné. Jehličnany takhle nerostou.“

„Možná to tomu stromu zapomněli říct,“ pokrčil rameny pan Bailey. „No a pak jednou přišli dřevorubci a vykáceli úplně všechny stromy v té oblasti, až na tenhle jeden křivý.“

„Proč?“ vyzvíдалa Alex.

„No protože si mysleli, že se nedá k ničemu použít,“ odpověděl. „Nešel by z něj udělat stůl, židle ani skříňka. Ten zakroucený strom byl sice úplně jiný než ostatní stromy, ale právě ta jedinečnost ho zachránila.“

„A co se s ním pak stalo?“ chtěla vědět Alex.

„Ještě pořád tam roste,“ odpověděl pan Bailey s úsměvem. „A každým dnem je vyšší a vyšší a zakroucenější a zakroucenější.“

Alex se pousmála. „Já asi vím, co mi tím chceš říct, tati.“

„To jsem rád,“ kývl. „Teď už stačí jen počkat, až přijdou dřevorubci a tvoje spolužáky pokácejí.“

Alex se poprvé toho dne zasmála. Pan Bailey ji vždycky uměl potěšit.

Od té doby, co se sourozenci přestěhovali do pronajatého domku, trvala jim cesta domů dvakrát tak dlouho. Byl to nudný dům s hnědými stěnami a plochou střechou. Oken nebylo moc a zahrádka byla vlastně jen obyčejný trávník, který se sotva držel při životě, protože zavlažování nefungovalo.

Domov Baileyových byl útulný, ale přeplněný. Měli víc nábytku, než na kolik tu bylo místa, a nic z něj se do tohohle domku nehodilo, protože byl kupovaný někam úplně jinam. I když tu už žili přes půl roku, u zdí stále ještě stály zavřené krabice.

Nikomu se do vybalování nechtělo; nikdo si neměl chuť připustit, že tu opravdu zůstanou tak dlouho.

Sourozenci okamžitě vyběhli do patra, každý do svého pokoje. Alex usedla k psacímu stolu a pustila se do úkolů. Conner si lehl do postele a dal si dvacet.

Nebýt jasně žluté postele v rohu, mohli byste si Alexin pokoj splést s knihovnou. Všude stály knihovničky nejrůznější výšky a šířky a v nich všechno od dětských knížek po encyklopedie.

Connerův pokoj připomínal spíš jeskyni, ve které pospával, kdykoli jen mohl. Byla tam tma a nepořádek; z koberce byl vidět jen tu a tam kousek vykukující mezi hromadami špinavého oblečení. Zbytek grilovaného sendviče se sýrem už ležel na podlaze mnohem déle, než bylo zdrávo.

Asi za hodinu zaslechli sourozenci zvuk, který znamenal, že se na ně maminka přišla z práce podívat, a tak zamířili dolů do kuchyně. Seděla u stolu, telefonovala a listovala poštou, kterou vybrala ze schránky.

Charlotte Baileyová byla velmi hezká žena s rezavými vlasy a pihovitou tváří, kterou dvojčata zdělila po ní. Měla velké laskavé srdce a milovala své děti víc než co jiného na světě. Bohužel, v poslední době už ji skoro nevidaly.

Pracovala jako sestřička v místní dětské nemocnici a od smrti svého manžela musela neustále pracovat přesčas, aby uživila rodinu. Než se děti ráno vzbudily, byla už pryč a vracela se domů, teprve když šly spát. Jediný čas, který s nimi trávila, byly krátké přestávky na oběd a večeri, kdy se stavovala doma.

Svou práci milovala a ráda se starala o malé pacienty, ale moc ji mrzelo, že tím okrádá o svůj čas vlastní děti. Svým způsobem dvojčata po otcově smrti ztratila oba rodiče.

„Ahoj,“ pozdravila paní Baileyová své děti a zakryla telefon rukou. „Ve škole všechno v pořádku?“

Alex rozhodně kývla. Conner s přehnaným nadšením ukázal palec nahoru.

„Ano, můžu vzít v pondělí dvojitou službu,“ odpověděla pak máma někomu z nemocnice do telefonu. „To není problém,“ zalhala.

Většina obálek, kterými listovala, na sobě měla jasně červenou varovnou nálepkou POSLEDNÍ UPOMÍNKA SPLÁTKY. I když tolik pracovala, musela občas s penězi dost žonglovat. Obrátila obálky zadní stranou nahoru, aby je děti neviděly.

„Děkuju,“ řekla paní Baileyová do telefonu a zavěsila. Pak se obrátila k dětem. „Tak jak se vede?“

„Jo, jde to,“ odpověděli oba neutrálně.

Mateřský instinkt paní Baileyové se okamžitě zalarmoval. Viděla, že děti něco trápí.

„Tak co se stalo?“ naléhala. „Vypadáte nějak přešlí.“

Alex a Conner se po sobě podívali a nevěděli, co odpovědět. Ví maminka o tom jejich starém domě? Mají jí to říct?

„No tak,“ naléhala maminka. „Co se děje? Můžete mi říct všechno.“

„Nám to zas tak moc nevadí,“ začal Conner. „Věděli jsme, že se to jednou stane.“

„Co?“ zeptala se paní Baileyová

„Dům se prodal,“ vysvětlila Alex. „Dneska jsme to viděli cestou ze školy.“

Chvilku všichni mlčeli. Paní Baileyová to samozřejmě věděla, ale děti poznaly, že je z toho stejně zklamaná jako ony a doufala, že si toho nevšimnou.

„Aha, tohleto myslíte,“ mávla rukou. „Ano, já vím. Ale nebuďte z toho smutní. Najdeme si větší a hezčí dům, jen se trochu dáme do pořádku.“

A tím to končilo, Paní Baileyová neuměla moc dobře lhát a dvojčata také ne. Přesto se Alex i Conner pokaždé usmáli a kývali spolu s ní.

„Tak co jste se dnes ve škole naučili?“ zeptala se maminka.

„Hrozně moc,“ prohlásila Alex nadšeně.

„Celkem nic,“ zavrčel zamračeně Conner.

„No protože jsi už zas při hodině usnul!“ žalovala Alex.

Conner ji probodl zlým pohledem.

„Connere, už zase?“ zavrčila paní Baileyová hlavou. „Co s tebou budeme dělat?“

„Já za to nemůžu!“ bránil se Conner. „Ty hodiny u Petersových mě uspávají! Prostě se to stane. Je to, jako by mi vypnul mozek nebo tak. Dokonce ani ten trik s gumičkou nefunguje.“

„Jaký trik s gumičkou?“ chtěla vědět paní Baileyová.

„Nosím na zápěstí gumičku, a když se mi začne chtít spát, vždycky ji natáhnu a pustím,“ vysvětloval Conner. „A byl jsem si jistý, že to musí zabrat!“

Paní Baileyová zavrčila hlavou, spíš pobaveně než rozzlobeně.

„Nezapomínej, jaké máš štěstí, že v té třídě sedíš,“ napomenula ho pak a vrhla na něj významný „mámovský“ pohled. „Všechny ty děti v nemocnici by si to s tebou strašně rády vyměnily, jen kdyby mohly zas chodit každý den do školy.“

„Oni by si to rozmysleli, až by poznali Petersovou,“ podotkl Conner potichu.

Paní Baileyová chtěla pokračovat v kázání, ale v té chvíli zazvonil telefon.

„Ano?“ vzala to maminka. Ustarané vrásky na čele se jí ještě prohloubily. „Zítřejší? Ne, to musí být omyl, řekla jsem jim, že zítra pracovat nemůžu. Dvojičata mají dvanácté narozeniny a já mám v plánu strávit večer s nimi.“

Alex a Conner se po sobě překvapeně podívali. Oba skoro zapomněli, že jim zítra bude dvanáct. Skoro...

„A určitě nemůže vzít službu nikdo jiný?“ ptala se paní Baileyová a její hlas zněl nešťastněji, než asi chtěla. „Ne, já to chá-

pu... Ano, jistě... Já vím, že se v nemocnici propouští... Tak zítra.“

Paní Baileyová zavěsila, zavřela oči a dlouze, zklamaně povzdechla.

„Mám bohužel špatné zprávy,“ řekla. „Jak to vypadá, budu si muset zítra vzít službu, takže tady na vaše narozeniny nebudu. Ale já vám to vynahradím! Oslavíme to, až přijdu pozítří z práce, ano?“

„To je dobrý, mami,“ odpověděla Alex vesele, aby ji trochu povzbudila. „My to chápeme.“

„To neva,“ přidal se Conner. „Stejně jsme ani nic extra nečekali.“

Paní Baileyová si kvůli tomu všemu připadala jako ta nejhorší matka na světě a jejich pochopení všechno ještě zhoršovalo. Viděla by mnohem radši, kdyby se vztekali nebo vyváděli nebo se prostě chovali tak, jak to odpovídá jejich věku. Byli příliš mladí na to, aby byli na zklamání *zvyklí*.

„No...“ snažila se paní Baileyová zaplašit smutek, „tak fajn. Pozítří si spolu dáme večeři... a dort a uděláme si hezký večer... Já teď půjdu na chvilinku nahoru a pak zas musím utíkat do práce.“

Vyšla z kuchyně a vyběhla po schodech nahoru do ložnice.

Sourozenci chvílku počkali a pak vyšli nahoru za ní.

Nakoukli do ložnice. Seděla na posteli a plakala, v obou rukou svírala zmačkané papírové kapesníky a mluvila k zarámované fotografii svého zemřelého manžela.

„Johne,“ říkala právě, „já se moc snažím nějak udržet rodinu nad vodou, ale bez tebe je to strašně těžké. Jsou to neuvěřitelně hodné děti. Tohle si nezaslouží.“

Pak vycítila, že se na ni dívají, a rychle si osušila oči. Alex a Conner pomalu vstoupili do pokoje a sedli si k ní každý z jedné strany.

„Všechno mě to tak moc mrzí,“ řekla jim. „To prostě není fér, že toho v tomhle věku musíte tolik vydržet.“

„To bude dobrý, mami,“ řekla Alex. „My k narozeninám nepotřebujeme nic zvláštního.“

„Narozeniny se stejně moc přeceňujou,“ přidal se Conner. „My víme, že to teď není jednoduchý.“

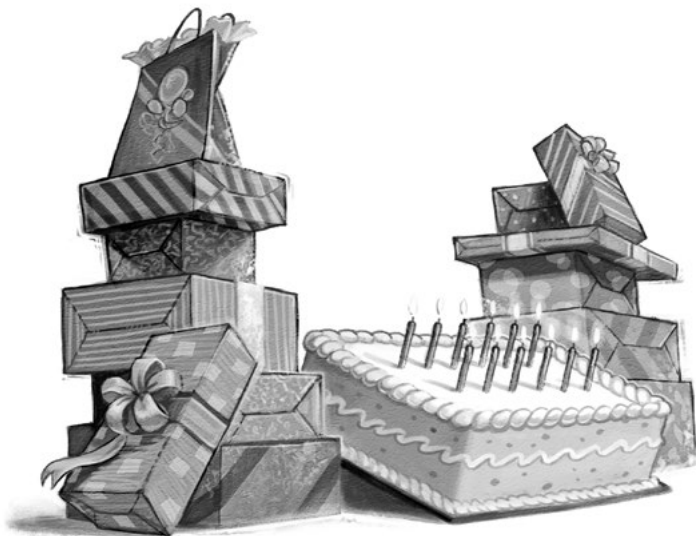
Objala je kolem ramen. „Kdy jste vy dva začali být takhle dospělí?“ zeptala se jich s vlhkýma očima. „Mám ohromné štěstí!“

Všechny oči se upřely na fotografii pana Baileyho.

„Víte, co by řekl tatínek, kdyby tu byl?“ zeptala se dvojčat maminka. „Řekl by: Teď právě žijeme ošklivou kapitolu života, ale v knížkách se to vždycky zlepši.“

Děti se na ni usmály a doufaly, že je to pravda.

KAPITOLA TŘETÍ

NAROZENINOVÉ PŘEKVAPENÍ

O dložte tužky," přikázala paní Petersová. Její žáci psali písemku z matematiky a ona je celou dobu střežila jako dozorkyně ve věznici. „Pošlete testy dopředu.“

Conner se na písemku podíval, jako by byla napsaná ve staroegyptských hieroglyfech. Většina kolonek pro odpovědi byla prázdná, u několika něco načmáral, aby se zdálo, že se snažil. V duchu odříkal modlitbičku a poslal písemku dopředu s ostatními.

Všechny testy se sešly u Alex, která je paní Petersové sklepalá do úhledné kupičky. Po každé písemce si vždycky připa-

dala velmi osvěžená, zvláště po tak jednoduché, jako pro ni byla tahleta.

Bratrova testu si všimla, protože byl ze všech nejprázdnější. Alex věděla, že se Conner ve škole snaží, ale zřejmě to nikdy nestačilo. Ohlédla se po něm a přála si, aby mu mohla pomoci... A pak ji to napadlo: třeba by mohla!

Podívala se po paní Petersové a viděla, že zaujatě kouká do svých poznámek. Všimla by si učitelka, kdyby Alex honem vyplnila za bratra několik odpovědí? A je Alex vůbec schopná udělat něco tak zjevně nesprávného?

Je to podvádění, když člověk něco napíše do cizí písemky? A počítá se to jako špatný skutek, jestliže to je v dobrém úmyslu?

Alex měla sklon o všem zbytečně moc přemýšlet, a tak to teď prostě udělala: rychle za bratra vyplnila pár odpovědí a snažila se přitom škrábat víc než obvykle. Pak celou složku písemek podala paní Petersové.

„Děkuji, slečno Baileyová,“ řekla učitelka a podívala se jí do očí. Alex měla pocit, jako by měla v žaludku balvan. Paní Petersová jí vždycky věřila; jak mohla Alex provést něco tak dětinského? Má se přiznat, co udělala? Jaký by za to asi dostala trest? Bude se už do smrti cítit takhle provinile?

Ohlédla se po bratrovi. Conner si dlouze tiše povzdechl a Alex cítila jeho smutek a rozpaky; vnímala jeho beznaděj jako svou vlastní.

Kritická kolečka v její hlavě se přestala otáčet. Věděla, že se zachovala správně – ne jako žákyně, ale jako sestra.

„Tak, a teď si všichni připravte úkoly ze včerejška,“ přikázala paní Petersová. „Chci, abyste je krátce prezentovali třídě.“

Učitelka každou chvíli překvapila třídu neplánovanými prezentacemi, aby museli žáci zůstat ve střehu. Sama si sedla dozadu, nepříjemně blízko ke Connerovi, aby dohlédla na jeho bdělost.

Studenti jeden po druhém představovali tříde své úkoly. Kromě chlapce, který se domníval, že „Jack a kouzelná fazole“ je o únosu mimozemšťany, a dívky, která tvrdila, že „Kocour v botách“ je jeden z prvních popsaných případů týrání zvířat, všichni studenti pohádky interpretovali správně.

„Bylo neobyčejně těžké vybrat si ze všech pohádek jen jednu,“ začala Alex nadšeně, když přišla prezentovat svůj sedmistránkový úkol. „Nakonec jsem si vybrala Popelku, protože její téma se objevuje skoro v každé pohádce a vůbec v každém příběhu, který kdy kdo napsal.“

Spolužáci její nadšení nesdíleli.

„Popelka mnoha lidem vadí, protože je prý antifeministická,“ pokračovala Alex. „Já si ale myslím, že je to úplně nesmysl! Popelka není o tom, jak muž zachránil ženu, ale o *karmě!*“

Většina třídy myslela na něco úplně jiného. Jediný, kdo se aspoň trochu zajímal o to, co Alex povídá, byla paní Petersová.

„Jen o tom trochu přemýšlejte,“ pokračovala Alex. „Popelku celá léta zneužívá macecha a nevlastní sestry, ale ona je pořád hodná a pořád doufá. Nikdy nepřestane věřit sama v sebe a v to, že svět je dobrý. A i když si Popelka nakonec vezme prince, *vnitřní štěstí* má v sobě pořád. Její příběh ukazuje, že i v té nejhorší situaci – *i když se zdá, že si vás nikdo neváží* – se všechno může ještě zlepšit, když neztratíte naději...“

Alex chvilku přemýšlela o tom, co zrovna řekla. Opravdu je Popelka o tomhle? Nebo si Alex jen přeje – *potřebuje* – aby o tom byla?

„Děkuji, slečno Baileyová! Velmi pěkně řečeno,“ prohlásila paní Petersová a na jejím obličejí se objevil výraz tak blízký úsměvu, jakého jen byla schopna.

„Děkuji vám za pozornost,“ uzavřela Alex a kývla na spolužáky.

„Teď vy, pane Bailey,“ vyzvala učitelka Connera. Seděla k němu tak blízko, že cítil na zátylku její teplý dech.

Conner došel k tabuli a vláčil přitom nohy za sebou, jako by je měl z betonu. Nikdy mu nedělalo potíže mluvit před třídou, ale radši by dělal cokoli na světě, jen kdyby nemusel prezentovat svůj úkol před učitelkou. Alex na něj povzbudivě kývla.

„Vybral jsem si pohádku o chlapci, který křičel: ‚Vlk!‘,“ začal Conner, ačkoli mu to sestra den předtím rozmlouvala.

Alex se nešťastně svezla na židli a učitelka obrátila oči v sloup. Tohle bylo skutečně neuspokojivé.

„Já vím, že si všichni myslíte, že jsem si vybral tu nejjednodušší,“ pokračoval Conner. „Jenže když jsem ji teď znova četl, myslím si, že není o tom, že je důležitá pravdomluvnost. Myslím, že je o *vysokých nárocích*.“

Alex i paní Petersová pozvedly obočí. Kam tím míří?

„Jo, ten kluk byl hajzlík. To nepopírám,“ pokračoval Conner a ukázal na půlstránku, kterou napsal. „Jenže můžete mu vyčítat, že se chtěl trochu pobavit? V té jeho vesnici měli problémy s vlky, to je jasné, a všichni se kvůli tomu stresovali. A on byl malý kluk; vážně od něj mohli čekat, že bude pořád dokonalý?“

Jeho prezentace sice nebyla nejlepší, ale rozhodně třídu zaujala.

„A tak si říkám, proč na toho kluka nikdo nedával pozor?“ dodal Conner. „Možná, kdyby ho rodiče hlídali, vlk by ho nesežral. Já myslím, že z pohádky plyne poučení, že rodiče mají na svoje děti dohlížet, zvláště když to jsou vyhlášení lháři. Děkuju vám.“

Conner se nikdy nesnažil záměrně vtipkovat. Jen prostě upřímně říkal nahlas všechny své názory a myšlenky. Ta upřímnost obvykle bavila jeho spolužáky, ale učitelku nikdy.

„Děkuji, pane Bailey,“ řekla úsečně paní Petersová. „Sedněte si.“

Conner věděl, že to zase zvorál. Sedl si na své místo hlídané chladným pohledem a teplým dechem učitelky. Proč se vůbec ještě namáhá?

Na konci každého vyučovacího dne odcházel Conner ze školy a připadal si úplně k ničemu. Existoval jen jeden jediný člověk, který byl schopen mu v takové situaci zvednout náladu. Conner si jen přál, aby tu ještě byl...

Pan Bailey vždycky poznal, když s ním jeho syn potřeboval mluvit. Nemělo to nic společného s pozorováním ani s intuicí, spíš s místem. Občas se vrátil z práce a našel syna sedět před domem na dubu se zamyšleným výrazem ve tváři.

„Connere?“ řekl a přistoupil ke stromu. „Stalo se něco?“

„Ne,“ zamumlal Conner.

„Určitě ne?“ zeptal se pan Bailey.

„Ne,“ zopakoval Conner nepřesvědčivě. O svých potížích nehovořil tak výmluvně jako jeho sestra, ale byly mu vidět na tváři. Pan Bailey pak vylezl na strom, sedl si na větev vedle svého syna a vytáhl z něj, co se děje.

„Určitě o tom nechceš mluvit?“ pokračoval například. „Stalo se dneska něco ve škole?“

Conner kývl.

„Dostal jsem špatnou známku z písemky,“ přiznal jednou.

„Učil ses na ni?“ zjišťoval otec.

„Jo,“ řekl Conner. „Fakt jsem se učil, tati. Ale není to nic platný. Nikdy nebudu tak chytrý jako Alex.“ Zrudl zahanbením.

„Connere, povím ti něco, co i mně dlouho trvalo pochopit,“ řekl pan Bailey. „Celý život budeš mít dojem, že ženy kolem tebe jsou prostě chytřejší; tak to prostě je. S tvou matkou jsem ženatý třináct let, a pořád ještě jí nestačím. Nemůžeš se porovnávat s jinými.“

„Ale já jsem hloupý, tati,“ namítl Conner a oči se mu naplnily slzami.

„To se mi nechce věřit,“ prohlásil pan Bailey. „Na to, aby byla s někým legrace a aby uměl dobře vypravovat vtipy, musí být inteligentní, a ty jsi ten nejvtipnější kluk, co znám.“

„Jenže v dějepise nebo matice mi humor nepomůže,“ namítal Conner. „Je úplně jedno, jak moc se snažím. Vždycky budu za třídního blbce.“

Conner byl bledý a bez výrazu zíral před sebe; až bolestně se za sebe styděl. Naštěstí pan Bailey znal pro každou situaci nějaký povzbudivý příběh.

„Connere, vypravoval jsem ti někdy o chodící rybě?“ zeptal se.

Conner vzhlédl. „O chodící rybě?“ opakoval. „Tati, nezlob se, ale neřekl bych, že by mi teď pomohla nějaká tvoje pohádka.“

„No dobře, jak myslíš,“ pokrčil rameny pan Bailey.

Chvilku bylo ticho a pak to Conner zvědavostí nevydržel.

„Fajn, tak mi o té chodící rybě vypravuj,“ řekl.

Panu Baileyemu zazářily oči, jako vždycky, když se chystal něco vyprávět. Connerovi bylo předem jasné, že tenhle příběh bude dobrý.

„Bylo nebylo, v jednom jezeře žila úplně sama velká ryba,“ začal pan Bailey. „Každý den smutně pozorovala chlapce z nedaleké vesnice, který si na břehu hrál se psy, s koňmi a s veverkami –“

„Umře v tomhle příběhu ten pes?“ skočil mu Conner do řeči. „Víš, že nesnáším příběhy, kde umře pes –“

„Nech mě to dopovídat,“ napomenul ho pan Bailey. „Jednoho dne přišla k jezeru víla a nabídla rybě, že jí splní přání –“

„Hele, tohle je fakt mimo,“ skočil mu zase do řeči Conner. „Proč víly pořád plní přání někomu, koho vůbec neznají?“

„Řekněme, že to mají v popisu práce,“ pokrčil rameny pan Bailey. „Ale no dobře. Tak třeba víle spadla do jezera kouzelná hůlka, ryba jí tu hůlku vylovila a víla jí za to chtěla odměnit. Je to takhle lepší?“

„Jo, lepší,“ kývl Conner. „Povídej dál.“

„Ryba si pochopitelně přála mít nohy, aby si mohla hrát s tím chlapcem z vesnice,“ pokračoval pan Bailey. „A tak jí víla změnila ploutve v nohy a z obyčejné ryby se stala Chodící ryba.“

„No nazdar,“ ušklíbl se Conner. „Já budu hádat, jo? Ta ryba byla tak divná, že se ten kluk vyděsil a nechtěl si s ní hrát.“

„Kdepak, skamarádili se a hráli si spolu a s ostatními suchozemskými zvířaty,“ zavrtěl hlavou pan Bailey. „Jenže pak jednoho dne ten chlapec spadl do jezera, a protože neuměl plavat, začal se topit! Ryba ho chtěla zachránit, ale marně – neměla už ploutve a chlapec se bohužel utopil.“

Conner překvapením otevřel pusou, jako by mu v čelisti praskl pant.

„Víš, kdyby byla ryba zůstala v jezeře a nesnažila se stát něčím, čím nebyla, mohla chlapci zachránit život,“ dokončil pan Bailey.

„Tati, to je hrozná historka,“ zlobil se Conner. „Jak to, že kluk, co žije u jezera, neumí plavat? Psi třeba plavat umějí. Nemohl ho zachránit některý z nich? A kde byla víla, když se ten kluk topil?“

„Myslím, že jsi nepochopil, o čem ten příběh je,“ namítl pan Bailey. „Občas zapomínáme na své výhody proto, že toužíme po něčem, co nemáme. To, že na něčem, co je pro ostatní snadné, musíš ty pracovat víc, ještě neznamená, že nemáš své vlastní nadání.“

Conner o tom chvilku uvažoval. „Asi to chápu, tati,“ kývl.

Pan Bailey se na něj usmál. „Tak. A teď slezeme z toho stromu a já ti pomůžu s učením na další písemku, jo?“

„Už jsem ti říkal, že mně žádný učením nepomáhá,“ mávl rukou Conner. „Fakt jsem se snažil, pořád a pořád jsem se snažil. Není to nic platný.“

„Tak vymyslíme nějaký jiný způsob učení,“ prohlásil táta. „Třeba budeme koukat na obrázky lidí v učebnici dějepisu a budeme si o nich vymýšlet vtipy, aby sis zapamatoval jejich jména. A budeme vymýšlet legrační historky o matematických vzorcích.“

Conner pomalu, ale rozhodně kývl.

„Tak jo,“ řekl pak a pousmál se. „Ale jestli tě to zajímá, ten příběh o Zakrouceným stromě se mi líbil mnohem víc.“

Toho dne šli sourozenci domů hodně zamlkle. Alex cítila, že bratr je z té své prezentace nervózní. Každých pár kroků to zkusila s nějakou povzbudivou poznámkou – nebo aspoň ona je považovala za povzbudivé.

„Podle mě na tom, cos říkal, něco je,“ prohlásila vlídně. „I když já bych něco takového nikdy netvrdila.“

„Díky,“ odpověděl Conner. To mu tedy pomohla.

„Možná jsi tam ale vložil něco, co tam nebylo,“ pokračovala Alex. „Já to dělám pořád. Někdy si přečtu nějakou knížku a vložím si ji tak, jak se to líbí mně, ne tak, jak to myslel autor. To chce trénink.“

No, ještě lepší. Neodpověděl.

„Dneska máme narozeniny,“ připomněla Alex. „Jsi rád, že je ti dvanáct?“

„Ani moc ne,“ připustil Conner. „Je to úplně stejný jako jedenáct. Ale někdy teď by nám měly začít růst další stoličky, ne?“

„Hele, pojď to brát pozitivně,“ naléhala Alex. „I když narozeniny zrovna moc neslavíme, aspoň můžeme být optimisti. Na spoustu věcí se můžeme těšit. Ještě rok a budeme teenageři!“

„No jo,“ pokrčil Conner rameny. „A ještě čtyři roky a můžeme řídit auto.“

„A za šest let budeme moct volit a jít na vysokou!“ dodala Alex.

Na nic víc nepřišli. Jejich veselí bylo hrané a oba to věděli, a tak po zbytek cesty mlčeli. I kdyby na ně doma čekala ta nejúžasnější oslava na světě, narozeniny pro ně už vždycky budou těžké.

Škola byla jako vždycky. Cesta domů proběhla typicky. Celý ten den se zdál normální. Nestalo se vůbec nic zvláštního, nic výjimečně narozeninového... dokud nedošli domů a neviděli, jak k jejich dveřím zajíždí jasně modré autíčko.

„Babi?“ vyjekli sourozenci jedním hlasem.

„Překvápko!“ křikla na ně babička a vystoupila. Byla tak hlučná, že ji musela slyšet celá čtvrť.

Sourozenci se k ní rozběhli s úsměvem od ucha k uchu. Babičku vídali jen párkrát za rok a úplně jim vyrazilo dech, když se bez předchozího upozornění objevila u nich před domem.

Babička je oba přitiskla k sobě tak pevně, že je div nerozmačkala. „No ne! Vy jste tak hrozně vyrostli, co jsem vás neviděla!“

Byla to drobná žena s dlouhými, prošedivělými hnědými vlasy, které si zaplétala do pevného copu. Měla ten nejvřelejší úsměv a nejlaskavější oči na celém světě, a když se usmála, kolem očí se jí dělaly veselé vějířky vrásek, stejně jako se dělávaly tatínkovi. Byla veselá a energická a přesně to dvojčata potřebovala.

Vždycky nosila jasně barevné šaty a typické boty s bílými tkaničkami a hnědými podpatky. Také měla pořád někde po ruce svou velkou zelenou cestovní tašku a modrou kabelku. A přestože dědeček zemřel už před mnoha lety, stále nosila snubní prstýnek.

„Vůbec jsme nevěděli, že přijedeš,“ řekl Conner.

„No, kdybyste to věděli, tak by to přece nebylo překvapení!“ usmála se babička.

„Co tady děláš, babi?“ chtěla vědět Alex.

„Vaše maminka mi volala a požádala mě, abych tu s vámi byla, když ona musí do práce,“ vysvětlila babička. „Nemohla jsem přece dopustit, abyste trávili narozeniny sami, no ne? Naštěstí jsem zrovna byla tady!“

Babička byla v důchodu a většinu času trávila tím, že s jinými přáteli seniory cestovala po světě. Většinou jezdili do zemí tře-

tího světa, četli nemocným dětem v nemocnicích a ostatní děti učili číst a psát.

„Pojďte mi pomoci s nákupem,“ vyzvala babička děti. Otevřela kufr a sourozenci začali do domu nosit spoustu tašek plných jídla. Byla to zásoba potravin na několik týdnů.

Paní Baileyová seděla u kuchyňského stolu a probírala se další hromádkou obálek s červenými varovnými nálepkami. Když do kuchyně napochodovaly děti a babička s taškami plnými nákupu, rychle odsunula dopisy stranou.

„Co to je, tohle všechno?“ zeptala se.

„Ahoj!“ pozdravila vesele babička. „Chci dětem uvařit pořádnou narozeninovou večeři a nevěděla jsem, co máte doma, tak jsem se radši cestou pro pár věcí zastavila.“

Babička vždycky uměla věci lakovat na růžovo.

„Tos nemusela,“ vrtěla hlavou paní Baileyová, nepřipravená na tak laskavé gesto.

„Vždyť to nic není,“ mávla s úsměvem rukou babička. „Alex, Connere, běžte do auta, na předním sedadle tam jsou pro vás nějaké dárky, tak je doneste, ano? Já si tady chvílku popovídám s vaší maminkou. Ale neotevírejte je, až večer!“

S nadšením ji poslechli. Dárky, tohle slovo už dlouho neslyšeli.

„Vidíš, já ti to říkala!“ připomněla Alex Connerovi cestou k babiččinu autu. „Optimismus se vždycky vyplácí!“

„No jo, no jo,“ kýval hlavou Conner.

Na předním sedadle ležel půltucet dárků v pestrých papírech a s mašlemi a na každém bylo jméno jednoho z dětí.

Sourozenci se s dárky vrátili dovnitř. Babička s maminkou si ještě povídaly o něčem, co děti nejspíš neměly slyšet.

„Ještě pořad to není snadné,“ říkala právě maminka. „I když se obchod prodal, dům zabavila banka a pořad ještě máme dluhy

a nezaplacené výdaje od pohřbu. Ale nějak se držíme. Ještě pár měsíců a postavíme se zas na nohy.“

Babička ji vzala za obě ruce.

„Kdybys něco potřebovala, a tím myslím cokoliv, víš, kde mě najdeš,“ řekla.

„Už tak jsi mi strašně moc pomohla,“ namítla paní Baileyová. „Nevím, jak bychom to všechno zvládli, nebýt tebe. Už od tebe nikdy nemůžu nic chtít.“

„Vždyť nechceš, já ti to nabízím,“ ujistila ji babička. Děti věděly, že když budou ještě chvilku poslouchat za dveřmi, začne to být podezřelé, a tak vstoupily s dárky do kuchyně.

„Tak, já se musím vrátit do práce,“ oznámila maminka a políbila obě děti na temeno hlavy. „Hezky si to užijte, vy dva! Ahoj zítra. A schovejte si taky nějakou oslavu pro mě!“ Posbírala věci a před odchodem ještě pohybem úst procítěně naznačila babičce *děkuju*.

Babička si odnesla věci do pokoje pro hosty a vrátila se do kuchyně, kde našla hromádku pošty, jak ji tam paní Baileyová odložila. Usmála se a zastrčila dopisy do kabelky. Babička velmi ráda pomáhala lidem, zvláště proti jejich vůli.

„Tak se dáme do té večere, ne?“ prohlásila pak a zatleskala. Alex a Conner seděli u stolu a povídali si s ní, zatímco ona vařila, až se hory zelenaly. Vypravovala jim o svých nedávných cestách, o tom, jaké potíže měli ona a její přátelé s dopravou na některá místa a pak zase z nich, a o všech zajímavých lidech, které přitom poznala.

„Nikdy jsem nepotkala nikoho, od koho bych se něco nenaučila,“ řekla babička. „I ten nejnudnější člověk vás může překvapit. Nezapomínejte na to!“

Vařila tolik různých věcí najednou, že se skoro nedalo poznat, která přísada patří kam, všechno dělala neuvěřitelně rychle a spo-

třebovala skoro všechny hrnce a pánvičky, co doma měli. S každou další vteřinou dvojčatům hlasitěji a hlasitěji kručelo v žaludku a víc a víc se jim sbíhaly sliny.

Konečně, po několika hodinách toho voňavého mučení, mohli začít jíst. Alex a Conner byli už tak zvyklí na mražená jídla a jídla přinesená z restaurací, že už skoro zapomněli, jak dobrá může být domácí strava.

Byly tu talíře bramborové kaše a makaronů se sýrem, pečené kuře s mrkví a hráškem a čerstvě upečené rohlíčky. Stůl v kuchyni vypadal jako obálka kuchařské knihy.

A zrovna když už si děti myslely, že se do nich vůbec nic nevejde, babička vytáhla velikánský narozeninový dort. Sourozenci užasli – ani si nevšimli, že nějaký chystá. Zazpívala „Hodně štěstí, zdraví“ a děti sfoukly svíčky.

„A teď si rozbalte dárky,“ vyzvala je babička. „Shromážďovala jsem je pro vás celý rok!“

Otevřeli krabice a zaplavila je spousta upomínek ze všech těch zemí, kde babička byla.

Alex dostala své oblíbené knížky v mnoha různých jazycích: *Alenku* v říši divů francouzsky, *Čaroděje ze země Oz* německy a *Malé ženy* v holandštině. Conner dostal spoustu bonbonů a kýchovitých triček, na kterých byly nápisy jako: „Moje bláznivá babička jela do Indie a mně přivezla jen tohle pitomé tričko.“

Oba dostali miniaturní modely slavných staveb – Eiffelovku, šikmou věž v Pise, indický Tádž Mahal.

„A takovéhle stavby ve světě vážně existují. Není to bláznivá představa?“ podotkla Alex s Eiffelovou věží v ruce.

„To byste žasli, co všechno existuje a čeká jen na to, až to objevíte,“ podotkla babička a v očích jí zajiskřilo.

Den, od kterého skoro nic nečekali, se změnil v jedny z nejlepších narozenin, co kdy měli.

Večer ubíhal a babiččina návštěva se chýlila k sladkotrpkému konci. Od té doby, do tatínek umřel, neviděli babičku nikdy déle než den a mezi návštěvami uplynulo vždycky několik měsíců. Pořád byla někde na cestách.

„Kdy odjíždíš?“ zeptala se Alex.

„Zítřa,“ odpověděla. „Hned jak vás odvezu do školy.“

Dvojčata se nešťastně nahrabila.

„Co se děje?“ zeptala se babička, která tu změnu nálady vycítila.

„Jenom je nám líto, že nemůžeš zůstat dýl, babi,“ vysvětlil Conner.

„Když jsi pryč, stýská se nám,“ dodala Alex. „Bez táty je tady hrozně smutno, ale když přijedeš ty, tak nám vždycky připadá, že všechno bude zas dobrý.“

Babiččin úsměv trochu pohasl a její pohled se zatoulal k oknu. Chvilí hleděla na noční nebe a pak se zhluboka nadechla.

„Děti moje, kdybych s vámi mohla být pořád a pořád, tak bych byla,“ prohlásila babička toužebně a zdálo se, že ji to mrzí víc, než se jí chce dát najevo. „Ale život nám občas naloží povinnosti – ne proto, že o ně stojíme, ale protože je máme mít – a my je prostě musíme plnit. Když tu nejsem, moc se mi stýská po vás i po vašem tatínkovi.“

Tohle Alex a Conner moc nechápali. Copak ona necestuje proto, že ji to baví?

Babička se znova podívala na děti a oči se jí rozsvítily, protože ji něco napadlo.

„Málem bych zapomněla! Ještě něco pro vás mám.“ Vyskočila a odběhla do vedlejší místnosti.

Vrátila se s velkou starou knihou s tmavě smaragdovými deskami a se zlatým nápisem *Země příběhů*. Alex a Conner knihu poznali okamžitě. Kdyby se jejich dětství dalo vyjádřit jedním jediným předmětem, byla by to tahle kniha.

„To je tvoje stará pohádková kniha!“ zvolala Alex. „Už jsem ji roky neviděla!“

Babička kývla. „Je hodně stará a v naší rodině je už dlouho. Beru si ji s sebou všude, kam jedu, a čtu z ní dětem v jiných zemích. Ale teď chci, abyste ji měli vy dva.“

Dvojčata to gesto šokovalo.

„Cože?“ zeptal se Conner. „Nemůžeme ti přece vzít tvou knížku, babi. Tohle je *Země příběhů*. Je to tvoje kniha. Vždycky ti na ní tak záleželo.“

„To je pravda,“ kývla babička „Tahle kniha a já jsme spolu za ty roky strávily hodně času, ale vůbec nejhezčí bylo, když jsem z ní četla vám. Takže teď bych vám ji ráda předala. Už ji nepotřebuju; stejně znám všechny pohádky nazpaměť.“

Podala jim knihu. Alex váhala, než si ji od babičky vzala. Neřípadalo jí to správné. Bylo to jako dostat dědictví po někom, kdo ještě žije.

„Vždycky, když vám bude smutno, když se vám bude stýskat po tatínkovi nebo když si prostě budete přát, abych tu byla, stačí, když ji otevřete, a budeme zase v duchu spolu, budeme si společně číst,“ vysvětlila babička. „Tak, ale už začíná být pozdě a zítra musíte do školy. Pojdte, jde se do postele.“

Poslechli. Babička trvala na tom, že je uloží jako kdysi, ačkoli už na to vlastně byli moc velcí.

Alex si tu noc vzala *Zemi příběhů* do postele s sebou. Opatrně listovala starými stránkami a dávala dobrý pozor, aby je nenatrhla.

Když znova viděla všechny ty barevné obrázky míst a postav, připadalo jí, jako by listovala starým albem. Číst si o pohádkových hrdinech byla její nejoblíbenější činnost. Vždycky jí připadali skuteční a dosažitelní. Byli to nejlepší kamarádi, jaké kdy měla.

„Škoda, že si nemůžeme vybrat, v jakém světě chceme žít,“ prohlásila Alex a přejela prsty po ilustracích. Byly tak lákavé.

V rukou držela úplně jiný svět než ten, v němž žila. Byl to svět nepokřivený politickou korupcí nebo technikou, svět, kde se dobré věci stávají dobrým lidem, a ona celou svou bytostí toužila k němu patřit.

Alex si představovala, jaké by to asi bylo, být postavou své vlastní pohádky: představovala si lesy, jimiž by běhala, hrady, v nichž by žila, tvory, s nimiž by se spřátelila.

Nakonec jí ztěžkla víčka. Zavřela *Zemi příběhů*, odložila ji na noční stolek, zhasla a začala usínat. Právě přestávala vědět o světě, když uslyšela zvláštní zvuk.

„Co se děje?“ podivila se Alex a otevřela oči, aby to zjistila. Neviděla však nic. „To je divný,“ zamumlala.

Znovu zavřela oči a začala usínat. A v té chvíli se pokojem opět ozvalo to divné bzucení.

Alex se posadila, rozhlédla se a konečně zjistila, odkud ten zvuk vychází. Ozývalo se to zevnitř ze *Země příběhů*, kterou měla na nočním stolku, a k jejímu úžasu stránky knihy nepochybně svítily.

KAPITOLA ČTVRTÁ

ZEMĚ PŘÍBĚHŮ

Alex se celý týden chovala divně. Conner si toho všiml hned, protože nebyla upovídaná a optimistická jako obvykle. Spíš hodně mlčela a vypadala, jako by byla moc zmatená.

Když snídali, sotva vzala na vědomí, že jí bratr popřál dobré ráno. Ve škole se už tolik nehlásila. Cestou domů Connerovi neřekla skoro ani slovo. A jen byli doma, vyběhla do své ložnice a na zbytek dne se tam zavřela.

„Není ti nic?“ zeptal se jí nakonec Conner. „Připadáš mi jiná.“

„Nic mi není, jen jsem unavená,“ odpověděla.

Že je unavená, to bylo Connerovi jasné, protože v poslední

době snad už vůbec nespala. Kdykoli uprostřed noci vstal a šel se napít nebo na záchod, u sestry se ještě svítilo a on slyšel, jak uvnitř pokoje šramotí a na něčem pracuje.

Člověk nemusel být zrovna génius, aby pochopil, že ji netrápí jen nespavost. Viděl ve škole dost vzdělávacích videí, aby věděl, že u děvčat sestřina věku se dají čekat různé změny nálad, ale z Alex se stal úplně jiný člověk. Trápilo ji něco hodně vážného a nechávala si to pro sebe.

„Můžu si půjčit pár tvých pastelek?“ zeptala se ho úplně bdělá Alex jednou pozdě večer.

Bylo to, jako by si páv chtěl vypůjčit peří. Nebyl si jistý, jak má na tu žádost reagovat. V tuhle hodinu už snad sestra nemůže dělat domácí úkoly?

„Nemáš jich asi tak sto?“ zeptal se.

„Jo, měla jsem, ale... všechny jsem ztratila,“ odpověděla.

Půjčil jí těch pár, co měl. Alex si je vzala a rychle znovu zmizela ve svém pokoji; zdálo se, že jí dokonce ani nevadí, že jsou okousané a chybějí jim gummy.

Příští noc se Conner pořád budil podivným bzučivým zvukem z Alexina pokoje. Byl tichý, ale vyvolával tak silné vibrace, že ho víc cítil, než slyšel.

„Alex?“ zaklepal na sestřiny dveře. „Co to je za zvuk? Já chci spát a můžu se z toho zbláznit!“

„To je jenom včela. Už jsem ji vyhnala!“ zakřičela rozčileně Alex, ale neotevřela.

„Včela?“ opakoval nevěřícně Conner.

„Jo, hrozně veliká včela. Ona je teď sezona rojení, víš, v tuhle roční dobu jsou dost agresivní,“ volala přes dveře Alex.

„No... tak jo,“ zabručel Conner a šel spát.

Ale to všechno nebylo nic v porovnání s tím, co se následující den odehrálo ve škole.

„Může mi někdo říct, jak se jmenovaly řeky protékající starověkou Mezopotámií?“ zeptala se paní Petersová své třídy při dějepisu. Jako obvykle se nikdo nehlásil.

„Ví to někdo?“ zeptala se paní Petersová. Všichni se dívali na Alex a čekali, že její ruka jako vždycky vystřelí vzhůru, jenže Alex hleděla k zemi. Vůbec nedávala pozor.

„Jsou to Eufkrat a Tigris,“ informovala třídu paní Petersová. „Může mi někdo říct, jak se oblasti mezi těmi dvěma řekami říká?“ Položila tu otázku směrem k Alex, jenže marně: Alex byla zabraná do vlastních myšlenek.

„Slečno Baileyová, možná znáte odpověď vy?“ vmlouvala se učitelka.

„Na co?“ trhla sebou Alex.

„Na otázku,“ řekla paní Petersová.

„Aha...“ zaváhala Alex. „Ne, neznám.“ Podepřela si hlavu rukou a zase se zadívala k zemi.

Paní Petersová ani zbytek třídy vůbec nechápali, co se děje. Alex *vždycky* znala odpovědi. Jak bez ní bude třída fungovat?

„Kolébka civilizace...“ odpověděla si paní Petersová na svou otázku sama. „Mnozí vědci jsou přesvědčení, že právě odsud vzešlo lidstvo – *slečno Baileyová!*“

Alex se prudce narovнала. Právě se stala ta nejneuvěřitelnější věc v historii třídy: *Alex Baileyová uprostřed hodiny usnula!*

„Já – já – já se moc omlouvám, paní Petersová!“ koktala Alex „Nevím, co se to se mnou stalo. V poslední době moc dobře nespím!“

Paní Petersová se na ni dívala, jako by byla právě svědkem porodu nějakého děsivého divokého zvířete. „To... to nic,“ řekla. „Nepotřebujete navštívit ošetřovnu?“

„Ne, nic mi není. Jen jsem ospalá,“ ujistila ji Alex. „Slibuju, že už se to nestane!“

Conner celou tu scénu sledoval asi jako vlakové neštěstí. Nebyl schopen dělat nic než vrtět hlavou. Co se to s Alex stalo? Je tohle opravdu jeho sestra? Vždyť se mění *v něj!*

Náhle se třídou rozezněl ten divný bzučivý zvuk, který Conner slyšel předchozí noc. Alex se zděšeně narovнала; oči vykuli-la tak, že to Conner ještě nikdy neviděl. Pár ostatních žáků se rozhlédlo kolem sebe a snažilo se přijít na to, odkud ten zvuk vychází.

„Může mi někdo říct, jaké technologie přinesli Mezopotámci době bronzové?“ zeptala se paní Petersová, která bzučení zjevně neslyšela. „Ví to někdo?“ zjišťovala znova.

Alex vystřelila rukou do výšky.

„Ano, slečno Baileyová?“ vyvolala ji šťastně paní Petersová.

„Můžu si odskočit?“ zeptala se Alex.

Učitelka zklamaně povzdechla. „Ano, můžete,“ odpověděla.

Ještě to ani nedořekla a Alex už vyskočila, popadla batoh a vyběhla ze dveří.

Conner se za sestrou díval a podezíravě valil oči. Proč si s sebou brala na záchod batoh?

Musel prostě vědět, co se děje. Vyříká si to se sestrou hned teď a tady ve škole, kde nemá kam utéct a kde se nemůže zamknout v pokoji.

„Paní Petersová?“ zavolal.

„Ano, pane Bailey?“ zeptala se učitelka.

„Můžu na ošetřovnu?“ otázal se.

„A proč?“ chtěla vědět.

Tak daleko to nedomyslel. „Ehm... bolí mě loket,“ řekl.

Paní Petersová na něj nechápavě hleděla. Nejspíš by mu víc věřila, kdyby jí tvrdil, že je dinosaur. „Vás bolí *loket?*“ zeptala se.

„Ano, hrozně. Praštil jsem se o lavici a příšerně to bolí,“ tvrdil Conner a držel se za loket, kterému vůbec nic nebylo.

Paní Petersová zamžourala a obrátila oči v sloup – dva její obvyklé výrazy podráždění najednou. „Tak dobře,“ svolila. „Ale musím vám napsat propustku –“

Nestačila to ještě ani doříct a Conner už byl ze dveří.

Mezitím Alex vrazila na dívčí záchody. Rychle nahlédla pod všechny dveře kabiněk, aby se ujistila, že je sama. Rozepnula batoh, vytáhla *Zemi příběhů* a položila ji na umyvadlo; kniha bzučela a zářila víc než kdy jindy.

„Nech toho, prosím tě! Vypni se!“ prosila Alex knihu. „Jsem ve škole! Nesměj tě u mě najít!“

Zvuk a záře se postupně ztrácely, až se *Země příběhů* stala zase normální knihou. Alex si oddechla úlevou, ale pak někdo vrazil do dveří a ona zpanikařila znova. Byl to bratr.

„Včely nemají dobu rojení, Alex,“ zamračil se Conner a založil si ruce v bok. „Našel jsem si to. Žijí v koloniích jako mravenci, dokonce i ty velké. Žádné časové rozvrhy nemají.“

„Connere, co tu děláš? Nemůžeš chodit na holčičí záchody!“ rozkřikla se Alex.

„Ani se odsud nehnu, dokud mi neřekneš, co se děje!“ naléhal Conner. „Celý týden mi lžeš. Já vím, že se něco děje; mám dvojčecí smysl.“

„Cože máš?“ ušklíbla se Alex.

„No jo, to jsem si vymyslel,“ přiznal. „Ale poznám, že ti něco dělá starost, i když mi nic neřekneš. Nejdřív jsem si myslel, že máš jenom takový ty *holčičí věci* –“

„Connere, prosím tě!“ skočila mu do řeči Alex.

„Jenže když jsem slyšel to divný bzučení a viděl, jak jsi pořád vzhůru, myslel jsem, že ti máma koupila mobil a že nechceš, abych to věděl. Jenže pak mi došlo, že nemáš žádný kámoše, tak kdo by ti volal a esemeskoval?“

Alex zavrčela. Tohle už nebylo jen obvinění, ale taky hrubost.

„Znám tě dost dobře na to, abych věděl, že by se muselo stát něco horšího, abys takhle vyváděla,“ pokračoval Conner. „Mlčíš, neodpovídáš Petersový na otázky a usínáš ve třídě! Chováš se jako *já!* Tak mi prostě řekni, co máš za problém.“

Alex neřekla ani slovo, jen se koukala na špičky svých bot. Moc se styděla za to, jak se v poslední době chová, věděla ale, že by jí nikdo nevěřil, kdyby přiznala, co se děje – leda možná bratr.

Conner se rozhlédl kolem sebe. „Teda, vy to tady máte hezký. Klučičí záchody vypadají jako dno nádrže s nebezpečným odpadem... Moment, proč máš s sebou babiččinu knihu?“

„Já nevím, co se děje!“ rozbrečela se Alex, hlasitě a nepůvabně jako člověk, který je vyčerpaný a neví kudy kam.

Connera to tak vyděsilo, že ucouvl. Takhle hysterickou ještě sestru nikdy neviděl.

„Nejdřív jsem myslela, že mám halucinace,“ pokračovala Alex. „Že jsem třeba alergická na něco, co nám babička uvařila k večeři. Tu noc se to stalo prvně. Jenže pak se to opakovalo, tak jsem věděla, že to alergická reakce není!“

„Alex, o čem to mluvíš?“ ptal se Conner.

„O tý knize! O *Zemi příběhů!*“ vykřikla Alex. „Ona svítí! A bzučí! Každý den víc nahlas. Skoro nespím, jak se snažím přijít na to, jak to dělá a proč. Vždyť to porušuje všechny vědecké zákony!“

„Aha...“ Conner pozvedl obočí. „Alex, asi bychom měli zajít za školní zdravotnicí –“

„Ty si myslíš, že jsem se zbláznila, co?“ zeptala se. „Každý by si to myslel, leda by to sám viděl. Ale já fakt mluvím pravdu!“

„Já si nemyslím, že blázníš,“ lhal Conner a začínal být přesvědčený, že jeho sestra *určitě* začíná bláznit.

„Stane se to jednou dvakrát denně,“ pokračovala Alex. „Vzala jsem ji s sebou do školy, protože jsem se bála, že na to přijde

máma. To poslední, co může potřebovat, je dělat si ještě ke všemu starosti s tím, že máme v domě posedlou knihu.“

Conner nevěděl, co na to říct. Hlavou mu bleskla představa, jak budou s maminkou jezdit Alex navštěvovat do psychiatrické léčebny a jak on bude dělat vtipy o „cool bílý bundě“, kterou sestra nosí.

Ano, sestra zjevně přišla o rozum, jenže po tom všem, co měli za sebou, se tomu ani nedivil. Pořád myslel na to, jak by si s tou situací asi poradil táta. Jakým příběhem by Alex utěšil?

„Alex,“ zkusil to nakonec s chápavým výrazem, „za ten poslední rok toho máme za sebou fakt hodně. Je úplně pochopitelný, jestli je toho na tebe moc a –“

Bzučení se ozvalo znova. Oba se podívali po *Zemi příběhů* ležící na umyvadle; Alex se ulevilo a Conner se vyděsil, protože kniha skutečně zářila.

Conner uskočil a přitiskl se ke zdi, jako by viděl výbušninu.

„*Země příběhů!*“ vykřikl. „Ona svítí! A bzučí!“

„Já ti to říkala,“ kývla Alex.

Conner měl pusku tak dokořán, div se bradou nedotýkal hrudi. „Je radioaktivní?“ zeptal se.

„Pochybuj,“ odpověděla Alex a vztáhla ruku po knize.

„Nesahej na to, Alex!“ křikl Conner.

„Klid, Connere,“ chlácholila ho Alex. „Zacházím s ní už celý týden.“

Jedním prstem knihu otevřela a celý záchod to osvětlilo. Všechny ilustrace a text zmizely a stránky jako by byly z čirého světla.

Alex se naklonila blíž ke knize.

„Poslouchej. Slyšíš to?“ zeptala se. „Slyším ptáky a šumění listů. Ještě nikdy z toho žádné zvuky nevycházely!“

Conner oporně podstoupil od zdi a naklonil se nad knihu vedle sestry. Zvuky ptačího cvrlikání a šumění listů ve větru se odrážely od dlaždiček a záchodových mís.

„Jak je to možné?“ zeptal se. „Určitě to nemá baterky nebo tak něco?“

„Podle mé nejdůkladnější analýzy, která bere v úvahu všechny dostupné prostředky vědy a techniky, je to magie,“ prohlásila Alex. „Jiný vysvětlení prostě neexistuje!“

„Myslíš, že o tom babička ví?“ zeptal se Conner. „Měla tu knihu roky. Myslíš, že se to stalo už dřív?“

„Podle mě by nám ji nedala, kdyby věděla, čeho je schopná,“ odpověděla Alex.

„To máš pravdu,“ kývl Conner. „Když přijde na večeri, dodneška mi krájí maso, protože se bojí, abych si nožem něco neudělal.“

„A to není všechno,“ řekla Alex. Sáhla do batohu a vytáhla tužku. Opatrně ji položila na otevřenou knihu. Tužka se propadla do zářící stránky a zmizela.

„K-k-kde je?“ blekotal naprosto ohromeně Conner.

„Já nevím!“ zavrtěla hlavou Alex. „Celý týden do ní házím věci. Tužky, knížky, špinavý ponožky a vůbec všechno, co mi přišlo pod ruku a věděla jsem, že mi to nebude chybět. Podle mě je to možná nějaká brána.“

„Brána kam?“ ptal se Conner.

Na to Alex odpověď neznala. Samozřejmě že věděla, kam by se jí *líbilo*, aby vedla.

Sourozenci se ke knize naklonili ještě blíže, málem se jí dotýkali nosem. Museli mžourat, tak jasně zářila.

Najednou z knihy vyletěl jasně červený pták. Oba sourozenci zaječeli a začali v panice pobíhat po místnosti. Vráželi do sebe, do zdí i do umyvadla a pták nad nimi kroužil, stejně vyčersený jako oni. Nakonec Conner otevřel dveře a pták vyletěl z místnosti do světa.

„Tos neříkala, že z toho taky něco vyletuje!“ křičel na sestru Conner.

„Já to nevěděla! To se stalo prvně!“ odpověděla stejně hlučně Alex.

Knihy zvolna potemněly a začala být zase normální. Connerovi se motala hlava. Nechtělo se mu vůbec věřit všem těm věcem, kterých byl právě svědkem. Nebylo divu, že na tom Alex byla poslední týden takhle. Měl teď pocit, jako by se vytrácel i jeho vlastní zdravý rozum.

„Musíme se té knížky zbavit!“ vykřikl. „Po škole můžeme dojet k řece a hodit ji tam, aby ji nikdy nikdo nenašel.“

„Nemůžeme se jí zbavit!“ namítala Alex. „Je to babiččina kniha. A je v naší rodině odjakživa!“

„Vyletují z ní ptáci, Alex! Babička to určitě pochopí!“ prohlásil. „Co kdyby z ní příště vyskočil lev nebo žralok! Já vím, že tě přivádí k šílenství, když něčemu nerozumíš, ale tohle je přesně ta věc, kterou prostě musíš nechat být. Může to být nebezpečnější, než to vypadá! Kdo ví, co se může stát?“

Věděla, že bratr má pravdu, jenže na celé té situaci bylo něco, co ji lákalo tak, až nebyla přístupná rozumným argumentům.

„Já myslím, že to přeháníš,“ poznamenala. „Nechci se jí zbavit, dokud o ní nebudu vědět víc.“ Zavřela knihu, strčila ji zpátky do batohu a vyšla ze záchodu.

„Alex, nechoď pryč! Alex!“ volal za ní Conner.

Dvoječata se vrátila do třídy. Všichni žáci si tiše četli v učebnici dějepisu.

„Alex, musíme si promluvit!“ zašeptal Conner.

„Pane Bailey, slečno Baileyová, posadte se, prosím, a přečtěte si kapitolu o Mezopotámii,“ přikázala paní Petersová od katedry.

„Ano, paní učitelko,“ řekla Alex, pak se otočila po bratrovi a zašeptala: „Řekneme si to potom, Conner!“

Conner vydal zvuk podobný medvědímu mručení.

„Pane Bailey, co říkala ošetřovatelka?“ zeptala se paní Petersová.

„Ono to vůbec nebylo potřeba, než jsem tam došel, už to s tím loktem bylo mnohem lepší,“ řekl Conner a držel se přitom za opačný loket, než o kterém předtím tvrdil, že ho bolí.

Paní Petersová zvedla obočí tak vysoko, že ho měla málem nad hlavou.

Sourozenci se posadili do lavic a otevřeli učebnice dějepisu, ale ani jeden z nich nebyl schopen skutečně číst. Jejich myšlenky se tak halasně dožadovaly pozornosti, že se vůbec na nic nedokázali soustředit.

Conner se pořád díval na sestru a doufal, že se otočí a on jí bude moct dát nějakým gestem najevo, jak vážná podle něj situace je. Alex cítila v zátylku bratrův pohled, a tak vytrvale hleděla dopředu, rozhodnutá ho ignorovat.

A pak se stalo to nejhorší, co se stát mohlo. *Země příběhů* v Alexině tašce začala v tiché třídě bzučet.

Konečně se Alex otočila a podívala se po bratrovi. Co budou dělat? Paní Petersová byla předtím tak zabraná do poznámek, že si toho nevšimla. Teď už to ale nejspíš přeslechnout nemůže.

„Co je to za hluk?“ zeptala se učitelka.

Všichni žáci se rozhlíželi po místnosti a zřejmě si kladli stejnou otázku. Alex a Conner se tak vyděsili, že jim žaludek dělal kotrmelce.

Paní Petersová vstala od katedry a začala pátrat po místnosti, jako když kojot slídí po kořisti. Chodila mezi lavicemi a stále víc se blížila k Alex.

„Jestli někdo víte, co to je, radši to řekněte, než to najdu,“ varovala žáky učitelka.

Alex cítila srdce až v krku. Kdo ví, co učitelka udělá, jestli tu knihu objeví. Mohla si leda představovat, jaký průšvih kolem toho ve škole propukne... Možná zavolají místní televizní stanice... Možná knihu zabaví vláda a bude ji chtít testovat... Možná

celou jejich rodinu někam zavřou, protože byli s knihou v tak úzkém kontaktu...

Učitelka dorazila k Alexině lavici.

„Slečno Baileyová, máte něco v tašce?“ zeptala se.

Alex se z tváře vytratila všechna barva. Teď by potřebovala zázrak!

Najednou ze zadu přiletěla velká učebnice dějepisu a zasáhla učitelku do hlavy tak prudce, že jí udělala velký důlek v kudrnatých vlasech. Celá třída se otočila dozadu a uviděla Connerovu napřaženou ruku. *Zrovna hodil učebnicí po učitelce!*

Paní Petersová zrudla jako rajče. Útočící býk by se zdál neškodný v porovnání s pohledem, který po něm vrhla.

„*Pane Bailey! Co to do vás pro všechno na světě vjelo?*“ zařvala. Musela ji slyšet celá škola.

Connerovi proletěl před očima celý život. Opravdu si myslel, že umře. Tvář měl tak bílou, až byla skoro průsvitná.

„Moc se omlouvám, paní učitelko,“ hlesl. „Lítala tam včela! Nechtěl jsem trefit vás!“ Vypadalo to, jako by učitelce šla z nosu a uší pára.

„Budete po škole, pane Bailey! Zbytek tohoto týdne, celý příští týden a přespříští taky!“ prohlásila. Vrátila se ke katedře a okamžitě začala vyplňovat všechny trestné formuláře, které měla u sebe.

Naštěstí byla atmosféra ve třídě teď tak napjatá, že všichni zapomněli na bzučivý zvuk. A navíc bzučení začalo pomalu slábnout a ani toho si nikdo nevšiml. Conner dosáhl toho, o co mu šlo. Věděl, že se zachoval správně – ne jako žák, ale jako bratr.

Za chvíli zazvonilo a všichni žáci si posbírali věci a vyběhli ze třídy – až na Connera. Alex k němu došla.

„Děkuju,“ řekla.

„Mám to u tebe,“ připomněl jí.

Kývla a pak vyšla ze dveří, že půjde domů sama. Conner zůstal sedět, dokud paní Petersová neskončila s vyplňováním formulářů.

„Pojďte sem, pane Bailey,“ řekla.

Conner se blížil ke stolu, jako by na něm hořelo.

„Házení věcmi ve své třídě nikdy nebudu tolerovat, je to jasné, pane Bailey?“ prohlásila s přehnaným důrazem na každou slabiku každého slova. „Ještě jeden takovýhle incident a postarám se, aby vás vyloučili!“

Polkl a kývl. Podala mu velký svazek trestných formulářů.

„Všechny je musí podepsat vaše matka,“ připomněla mu učitelka.

Znovu kývl. „Mě to vážně moc mrzí,“ omluvil se znova. „Doufám, že jsem vám nic neudělal.“ Říkal to tak upřímně, že dokonce i paní Petersová vycítila, jak toho lituje. Věděla, že v hloubi duše je Conner odjakživa hodný kluk – jako žák hrozný, ale jako člověk slušný.

„To nic, pane Bailey,“ řekla. „Zdá se mi, že jsem podcenila, jak se vaše rodinná situace podepsala na vás a sestře. Ozvu se vaší matce a dám jí seznam různých mimoškolních programů, kterých byste se podle mého názoru měli se sestrou účastnit, a také seznam motivačních knih, jež by vám patrně mohly prospět.“

Conner souhlasně kývl.

„Myslím, že kdybyste měli tu a tam kam uniknout, lépe byste se pak vyrovnávali s tím, čím procházíte,“ pokračovala.

Conner kýval dál. Jestli někdy v životě byla doba, kdy by potřeboval uniknout před skutečností, bylo to teď a byl si jistý, že by s ním sestra souhlasila.

A pak ho něco napadlo. Zůstal, jako když do něj udeří blesk.

Panebože, Alex! Ona do té knihy vlezte sama! Proto se jí tak zuby nehty držela! Proto se jí odmítala zbavit!

Conner pustil všechny papíry a vyrazil tryskem ke dveřím.

„Moc se omlouvám, paní učitelko, ale já dneska nemůžu zůstat po škole! Na něco jsem si vzpomněl!“

„Pane Bailey, vraťte se! Okamžitě!“ křikla za ním, ale bylo pozdě. Conner byl pryč.

Řítil se ulicí, jak nejrychleji uměl. Alex měla velikánský náškok – stihne to domů včas, aby ji zarazil? Co když bude už pryč, než se tam Conner dostane? Co když už ji nikdy neuvidí? Chodidla ho začala pálit, strašně ho píchalo v boku a srdce mu bušilo, div mu nevyskočilo z hrudi, ale utíkal dál. Jen se modlil, aby nepřišel pozdě...

Alex nebyla doma ani pět minut, když *Země příběhů* znova začala vyvádět. Alex vyběhla po schodech a zavřela se v pokoji.

Vytáhla knihu z batohu a položila ji na podlahu. Otevřela desky a pokoj se zlatě rozzářil. Usmála se. Odjakživa doufala, že se jí stane něco magického, a teď to bylo tady. Vytáhla z batohu tužku, položila ji na knihu a dívala se, jak mizí. Rozhlédla se po nějakých dalších zbytečných věcech, které by mohla do knihy hodit. Tužky jí došly a knihy, které na policích zbyly, si chtěla nechat. Podívala se na batoh; školních batohů měla spousty.

Položila batoh na knihu a dívala se, jak i on pomalu v knize mizí. Kam všechny ty věci propadají? Přenáší je kniha na druhý konec zeměkoule? Našla by hromadu svých školních pomůcek někde v Číně nebo Indii?

Nebo je kniha posílá někam úplně jinam? Je možné, že odlétají do jiného světa? Je to ten svět, v který Alex tajně doufá?

To mohla zjistit jen jedním způsobem.

Tenhle nápad se jí celý týden dařilo potlačovat. Co kdyby do

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.